

ΤΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΑ ΙΙ

Με την υποστήριξη και υπό την αιγίδα του
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

Επιμέλεια: Λένα Καλλέργη

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΘΡΑΚΑ 2020

Παναγούλη 18, Λάρισα 106 79

e-mail: thracamagazine@gmail.com

<https://thraca.gr>

ISBN: 978-618-5463-13-7

ΤΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΑ Π

Ποιητική ανθολογία

ΘΡΑΚΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η ανθολογία «Το καταφύγιο του Οδυσσέα II» περιλαμβάνει έργα των επτά ποιητών που συμμετείχαν στον δεύτερο κύκλο του προγράμματος Ulysses' Shelter: Building Writers-in-Residence Network, ενός δικτύου φιλοξενίας νέων συγγραφέων από την Ελλάδα, την Κροατία, τη Σερβία, τη Σλοβενία και την Ουαλία.

Το πρόγραμμα ξεκίνησε το 2018 ως πρωτοβουλία του εκδοτικού οίκου Sandorf με έδρα το Ζάγκρεμπ, σε συνεργασία με την Εταιρεία Σλοβένων Λογοτεχνών από τη Λιουμπλιάνα και το λογοτεχνικό περιοδικό Θράκα από τη Λάρισα. Οι εταίροι του εγχειρήματος εξασφάλισαν κατά το πρώτο έτος εργασιών τη φιλοξενία νέων λογοτεχνών από τις τρεις χώρες, εκ περιτροπής, στο νησί Μλιετ (Κροατία), τη Λιουμπλιάνα (Σλοβενία) και τη Λάρισα (Ελλάδα), από τον Δεκέμβριο του 2018 έως και τον Σεπτέμβριο του 2019.

Στον δεύτερο κύκλο του προγράμματος προστέθηκαν στην οργανωτική ομάδα ο λογοτεχνικός οργανισμός Krokodil από το Βελιγράδι της Σερβίας και η Literature Across Frontiers από την Ουαλία, με τους τόπους φιλοξενίας να αυξάνονται σε 5. Οι συμμετέχοντες του 2ου κύκλου επισκέφθηκαν 2 προορισμούς της επιλογής τους όπου και παρουσίασαν τα έργα τους, και είναι αυτοί που ανθολογούνται στη συγκεκριμένη έκδοση. Για περισσότερες πληροφορίες σχετικά με τους συμμετέχοντες και τις δραστηριότητες του προγράμματος, επισκεφτείτε την ιστοσελίδα www.tovar.hr.

Το πρόγραμμα «Το καταφύγιο του Οδυσσέα – Ulysses' Shelter» έχει ως στόχο την εξοικείωση των καλλιτεχνών από όλον τον κόσμο με την περιοχή της Μεσογείου, έτσι ώστε αυτοί να έρθουν σε επαφή με τις δημιουργικές πτυχές της και να εμπνευστούν. Η Μεσόγειος, αν και τοποθετημένη στο γεωγραφικό κέντρο της υδρογείου (όπως άλλωστε εξυπνοεί και το όνομά της, σε συμβολικό και όχι σε ρεαλιστικό επίπεδο), ιστορικά αποτέλεσε και κρίσιμο σύνορο μεταξύ λαών, γύρω από το οποίο εκπήγασαν ιδέες και πολιτισμοί που διαμόρφωσαν τον κόσμο όπως τον ξέρουμε σήμερα.

Προς αυτή την κατεύθυνση, το πρόγραμμα προσβλέπει στην οικοδόμηση ενός δικτύου ανταλλαγής λογοτεχνικών διαμονών σε όλη την Ευρώπη, έτσι ώστε νέοι δημιουργοί του λόγου (συγγραφείς, μεταφραστές, συντάκτες, εκδότες) να δουλέψουν τα έργα τους, καθώς και να τα προωθήσουν, σε καινούργια και ποικίλα κοινωνικά και πολιτιστικά πλαίσια. Οι καλλιτέχνες αυτοί, τόσο μέσα από τη αλληλεπίδραση με τους εκάστοτε ντόπιους ομότεχνούς τους, όσο και από την πληθώρα καινούργιων συναρπαστικών τοπίων, γεύσεων, εκδηλώσεων και συζητήσεων, πλουτίζουν αισθητικά και πνευματικά.

Παράλληλα, εμπεδώνεται το πνεύμα της αλληλεγγύης και της συναδέλφωσης μεταξύ των νέων Ευρωπαίων, στο πλαίσιο της ευρύτερης έννοιας του πολίτη και όχι αποκλειστικά αυτής του καλλιτέχνη. Ένα πνεύμα που συμβαδίζει με την ευρύνοια της δημιουργικής διαδικασίας, αλλά και με τις συνεχείς προκλήσεις και προσδοκίες της νέας πολυδιάστατης πραγματικότητας που διαμορφώνεται τον 21ο αιώνα.

Δημήτρης Καρακίτσος

Γεννήθηκε στον Βόλο το 1979.

Έχει εκδώσει τα βιβλία:

Οι γάτες του ποιητή Δ. Ι. Αντωνίου (ποίηση, Το Ροδακινό, 2012)

Βένουσπεργκ (διηγήματα, Αντίποδες, 2015)

Παλαιστές (διηγήματα, Ποταμός, 2016)

Ιστορίες του Βαρθολομαίου Ολίβιε (διηγήματα, Ποταμός 2017)

Ζαχαρίας Σκριπ (Ποταμός, 2019)

Ιστορίες της Μάντσας (Θράκα, 2020)

Ο Δον Υπαστυνόμος, (μυθιστόρημα, Αντίποδες, 2020)

ΟΙ ΓΑΤΕΣ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ Δ. Ι. ΑΝΤΩΝΙΟΥ
(Το Ροδάκιό, 2012)

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Το τραμ προχωρεί.
 Κρατημένο από αγγέλους
 Σωριάζεται και
 Αρχίζει τα όνειρα
 Απόγευμα Τετάρτης.

Το τραμ προχωρεί.
 Ο δρόμος αναγγέλλει
 Μια πορεία
 Απέραστη. Ενώ
 Τρεις επιβάτες κλαίνε.

Τους ακούγαμε
 Να λένε για τη ζωή
 Ότι κι αυτούς
 Έριξε χάμω εκείνος
 Που πήγαν και ψήφισαν.

Η ΓΑΤΑ ΤΟΥ ΠΕΚΙΝΟΥ

Ο κελουστής υπέφερε από ρευματισμούς και
Τα πόδια του ήσαν πληγιασμένα.

Γιασεμί, γιασεμί ήθελε να μυρίσει
Και τριαντάφυλλο – ως τελευταίο απ' την πατρίδα

Στον τρελό και μαύρο πυρετό, στον παροξυσμό.
Άλλα μας έταξε ο σμαραγδένιος Βούδας

Όπου στη στεριά όλα πραγματοποιούνται.
Ορίστε, φίλε μου, το τριαντάφυλλο

Από 'να τραγούδι των μηχανών του πλοίου.
Αν και τόσο φτηνό να σου θυμίζει τη ζωή.

Η ΓΑΤΑ ΤΗΣ ΣΟΥΜΑΤΡΑΣ

Σουμάτρα πρωί.
Ένας χωρικός πετά
Την καρδιά του στο
Ποτάμι. Μια γάτα
Τρέχει να τη βρει.

Η ΓΑΤΑ ΤΗΣ ΒΟΜΒΑΗΣ

Πες μου λίγα πράγματα
Για τα δέντρα και τις βανίλιες
Και τους χρυσούς σας τους θεούς
Και τα παιδιά στα μπανανόφυλλα
Και το καρνάγιο.

— Όχι, το βλέμμα σου αυτή
Τη στιγμή βρίσκεται σε
Μιάν ανάμνηση και σε μια
Χώρα της ανάμνησης
Και σε μια οικογένεια με
Οκτώ παιδιά κι ένα
Ποδήλατο.

ΧΑΪ – ΚΟΥ

Με βοήθησες.
Ἦρθες μ' ένα καράβι
Παλιό. Ασημένιο.

ΜΑΔΡΙΓΑΛΙΑ ΓΙΑ ΚΥΚΛΟΘΥΜΙΚΟ ΒΑΡΔΟ

Α'
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ,
ΚΑΤΟΙΚΟΣ ΝΥΡΕΜΒΕΡΓΗΣ

Πίσω από πάγκο καταστήματος ξύλινων παιχνιδιών
Με ματογυάλια, παπιγιόν και πλεχτή ζακέτα

Ο ποιητής Κωνσταντίνος Κρυστάλλης που ξανάρθε στη ζωή μετρά
Εισπράξεις. Ακούει Μπαχ, Τέλεμαν και Βολφ.

Η αγαπητικιά του κολλά τη μουσούδα της στο τζάμι.
Χνότα. Καρδιές. Με το δάχτυλό της ιστορεί ένα σ' αγαπώ...

Το βράδυ θα του δώσει το κορμί της κι ύστερα
Θα κοιμηθούν μαζί βλέποντας ταινία ρομαντική.

Δίχως πρόβατα, και δίχως βουνά, δίχως βέλασμα αμνών, δίχως
Ευανθούλες, στάνες και δροσιά. Αλήθεια, πείτε μου,

Είναι ευτυχισμένος;

Β'
Η ΛΟΤΤΕ ΨΑΡΕΥΕΙ ΣΤΟΝ ΠΟΤΑΜΟ ΠΕΝΙΤΣ

Η σκουριά που πέφτει είν' από
Την καρδιά μιας κομψής πόρνης κάτω
Από τη μαγεμένη γέφυρα — άπλωσέ τη στο
Πηγάδι, χαμηλά. Στις χρυσαλίδες.

Ψαρεύει το καλκάνι του Γιουβενάλη
Ψαρεύει το καλκάνι του Γιουβενάλη... ώ!

Η καλόκαρδη Λόττε μου

Που έγινε κορίτσι στα σαρανταδυό.

Γ'

Ο HANS SACHS ΣΤΗ ΡΟΤΟΝΤΑ, ΑΝΤΙΚΡΙΣΤΑ

Ο Χανς Ζαξ στη ροτόντα αντικριστά, το ξυπνητήρι
 Χτυπά. Εκείνος, μασουλώντας μια
 Ουρά γερμανικού χρυσόψαρου
 Θυμάται τους άθλους του Περσέα και τους
 Αντιγράφει. Τα μαλλιά του
 Πασπαλισμένα ασημόσκονη αρπάζουν φωτιά.

Θαμώνες σαν τσακισμένη βελανιδιά
 Που κοιμάται στο χιόνι. Με πράσινα μάτια.

Μα εσύ; Εσύ; Θλιμμένε συγγραφέα,
 τι σκέφτεσαι;

ΠΑΤΡΙΚΙΟΙ ΚΑΙ ΠΛΗΒΕΙΟΙ

ΚΑΠΗΛΙΣ

Σὲ ταβερνεῖο ἔξω ἀπὸ τὴ Ρώμη, μιὰ ὁμορφη ἑταῖρα καλεῖ τοὺς
στρατοκόπους νὰ ξαποστάσουνε καὶ νὰ χαροῦνε τὴ ζωὴ.

Νὰ τραγουδᾷς κι ἄς εἶναι γιὰ τὸ γαῖδαρο πού σου κλέψανε
δύο ἀλῆτες

Ἦ γιὰ τὴ ρεματιὰ πού σοῦ ἔπιξε τὴν ὠραία σκλάβα ξένη
Κι ἂν σὲ λένε Τίτυρο, Μέμωνα ἢ Σαλέρνιο.

Ἦ ζωὴ κάνει ὅτι ξεχνάει τὴ δυστυχία γιὰ νὰ πέσει στὴν εὐτυχία.
Πιές, ζῆτα χορούς. Οἱ ὠραῖες μου γάμπες φωνάζουν: ζῆσε!

Μὲ λένε Σκύβαλι καὶ εἶμαι χορεύτρια

Μὲ ἓνα φλουρι θὰ σοῦ δείξω τὸ πράμα μου

Κι ὅταν θὰ ρεύεσαι ἀπὸ βαρυστομαχιά

Πατικιώνοντας στὴν κοιλάρα σου κρέας μὲ σάλτσα καὶ κανέλλα

Θὰ σὲ ἀφήσω νὰ μὲ πετάξεις στὸ κρεβάτι

Ξέρω ὅτι τὸ θές... Ὅμως λεφτὰ ἔχεις;

Χρόνια σὲ τοῦτο τὸ ἐπάγγελμα τῆς ἐρωμένης ἔχω μάθει

Νὰ περιγελῶ τὴ μιζέρια.

Χαίρομαι καθὼς ξεπουπουλιάζω ὀρτύκια καὶ τὰ τρώω

μὲ λαιμαργία

Ἔχω δούλα νὰ μὲ πλένει μὲ ἄνθη κιτρολεμονιάς

Μιὰ Νουμίδα παρθένα, ἐρωτευμένη μὲ τὸν Ποιστούμιο.

Ἄχ νὰ θέλατε τὴν ὁμορφιά μας μόνο!

Ἄλλὰ τί λέω, κοκκίνισες, πᾶψε νὰ κοιτᾷς πρόστυχα!

Ἦ Σκύβαλις δὲν ξέρει τί θὰ πεῖ ντροπὴ

Ἄν ἦσουν ἔξυπνος θὰ σοῦ ἔδειχνα τὴ ζωὴ

Καί σέ μιὰ κούπα κρασί θά σοῦ ὄδειχνα τὸν θάνατο
 Ποῦ γελάει καί λέει: ζῆσε, ἔρχομαι.

Προσπερνᾶς ζῶν, ἄξιος εἶσαι γιὰ τὰ ὄρνια
 Ποτὲ νὰ μὴν τρυγήσεις τὸ δροσερό μου αἰδοῖο.
 Γύρνα στὴ χαμοκέλα σου — σὲ γυρεύουν κατσαρίδες
 Ἐννοια σου καί ἡ Σκύβαλις ἄλλον θὰ πιάσει ἐραστή...

Γιατὶ τὸ ξημέρωμα θὰ μὲ βρεῖ μὲ τὸν ὠραῖο Κορνήλιο
 Ποῦ πεφταστέρια χαϊδεύουν τὰ μαλλιά του
 Τὸ στῆθος του εἶναι ἀπὸ ζεστὸ μάρμαρο.
 Καί, ἄχ! Ἀπόψε, θὰ μὲ πληρώσει μὲ σπαθιές...

ΕΛΕΓΕΙΑ ΣΤΟΝ ΜΑΙΚΗΝΑ

Στιγμές πριν από τον επιθανάτιο ρόγχο ο Μαικήνας
ἀκούει τὸ ποίημα ἑνὸς νέου ποιητῆ.

Μπόρεσα νὰ γίνω φίλος σου Μαικήνα καὶ τώρα καὶ τοὺς δύο
περιμένει

Ἡ αἰωνιότης. Ἀλλὰ ἀπὸ δρόμους χωριστοὺς.

Μὴν κακοκαρδίξεις τῶν βλεφάρων σου

Τὸ μούδιασμα. Απλώνει ὁ χρόνος στὴν κεφαλὴ σου τὸ χρυσάφι
τῆς ζωῆς.

Σὲ σαγηνεύει γιὰ νὰ ἀφεθεῖς στῶν ἡμερῶν σου τὸ ἔργο σὰν ἄθῳ
παιδί.

Ἄλλοι χτυποῦν μὲ τὰ φτερὰ τῆς ψυχῆς τους σὲ ἀσύντριφτα τεῖχη

Κι ἄλλοι πέφτουν ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς ἐπειδὴ ἔλιωσε τὸ κερί

Ὅμως ἐσὺ εἶχες τὸ ἱερατεῖο τοῦ χρήματος καὶ τὴ δόξα γιὰ
γεννήτορες.

Αὐτοὶ σὲ τάξανε στὴν ὑπηρεσία τῆς Ποίησης, ἂν καὶ ὑπῆρξες
ἀχαμνός.

Νὰ σὲ ὑπηρετοῦν ποιητὲς δὲ σημαίνει ὅτι σὲ ὑπηρετήσε ἡ Ποίηση.

Ἐσὺ εἶχες ἄλλες φροντίδες, τὸ καλέμι γλιστροῦσε ἀπ' τὰ χέρια σου
Μαικήνα.

Τὸ πηγάδι τὸ ἔβρισκες πάντα ξερό. Ἀγάπησες ἐκείνους ποὺ πάψανε

Νὰ σ' τὸ θυμίζουν. Ὅ,τι μᾶς εὐχαριστεῖ μόνον

Εἶναι ἄξιο; Ὅχι. Ἐνα ὁμορφο ποίημα δὲ φοβᾶται τὴ σιωπὴ.

Τὸ κακὸ ὅμως εἶναι ὅτι τὸ βόδι παραμένει βόδι. Ποιός Ἀχιλλέας

Θὰ γοητευότανε ἀπὸ τὶς ὁμηρικὲς βρυσίδες. Μόνον ἓνας Ἀχιλλέας
βλάξ.

Ἡ κοινωνία μας εἶναι ἀνοιχτὴ πληγῆ. Σοὺ κλείνω εὐεργέτη
τὰ μάτια

Μὲ μιὰ ἀθῳά εὐχή, ἐγὼ ὁ φίλος σου Φλάβιος: μὴν κοιτάξεις πίσω

Τρυφερέ. Ἡ γῆ ξεράθηκε. Τὰ φύλλα μαραθῆκανε...
Καὶ ὅταν στὸν Κάτω Κόσμο ἀνταμωθεῖς μὲ τὸν Βιργίλιο,
Πλύνε του τὰ πόδια στοργικὰ μὲ μπόλικα δάκρυα ταπείνωσης.

Μάγια Κλάριτς / Maja Klarić

Μετάφραση: Αρίστη Ζαίμη

Η Maja Klarić (1985, Šibenik) αποφοίτησε από τη Σχολή Ανθρωπιστικών και Κοινωνικών Επιστημών στο Ζάγκρεμπ, με ειδίκευση στην Αγγλική Γλώσσα και Λογοτεχνία και τη Συγκριτική Λογοτεχνία. Εργάζεται ως μεταφράστρια λογοτεχνίας, εκδότρια και διοργανώτρια πολιτιστικών εκδηλώσεων. Διοργανώνει και διεξάγει τη διεθνή συνάντηση πώλησης Wood Poets στην Ίστρια. Η ποίησή της έχει δημοσιευθεί σε όλα τα σημαντικά κροατικά λογοτεχνικά περιοδικά: Zarez, Quorum, Knjigomat, Poezija. Ως ποιήτρια, συμπεριλήφθηκε στις ανθολογίες Erato 2004 (Ζάγκρεμπ), Rukopisi 32 (Pančevo), Ja sam priča (Μπάνια Λούκα), Sea of Words (Βαρκελώνη) και Castello di Duino (Τεργέστη). Το έργο της συμπεριλαμβάνεται ως απαραίτητη ανάγνωση σε βιβλίο της όγδοης τάξης για την Κροατική γλώσσα (Narančasta čitanka, Profil). Έχει λάβει βραβεία στον διεθνή διαγωνισμό πώλησης Castello di Duino (Τεργέστη, Ιταλία 2008), στον διεθνή διαγωνισμό διηγήματος Sea of Words (Βαρκελώνη, Ισπανία 2008), στον λογοτεχνικό διαγωνισμό Ulaznica 2010 και 2012 (Zrenjanin, Σερβία). Έχει κερδίσει την υποτροφία της UNESCO / Aschberg για δίμηνη διαμονή σε συγγραφική κατοικία στη Βραζιλία (Istituto Sacatar, Itaparica, 2012 και 2019), καθώς και υποτροφία από τον οργανισμό MOKS για τη διαμονή καλλιτεχνών στην Εσθονία, διάρκειας ενός μήνα (Mooste, Tartu). Έχει εκδώσει τις ποιητικές συλλογές *Život u ruksaku* (AGM, Ζάγκρεμπ 2012), *Quinta Pitanga* (VBZ, Ζάγκρεμπ 2013), *Nedovršeno stvaranje* (αυτοέκδοση, Šibenik, 2015), καθώς και τα ταξιδιωτικά βιβλία *Vrijeme badema* (Kulturna udruga Fotopoetika, Šibenik 2016) και *Priortavanje zore: Put 88 hramova* (Kulturna udruga Fotopoetika, Šibenik 2019). Το βιβλίο της *Vrijeme badema* έχει επίσης διατεθεί ως ραδιοφωνικό.

ΜΑΥΡΗ ΒΡΟΧΗ

Αρχικά, σύννεφα μαζεύτηκαν πάνω από τη Γη
 Έπειτα όλα ακινητοποιήθηκαν

Η μαύρη βροχή έπεφτε τόσο δυνατά
 Που δεν γινόταν να κρυφτείς
 Από την πυκνότητα των σταγόνων
 Φαινόταν σαν να ήταν νύχτα

Τελικά σταμάτησε να βρέχει
 Αλλά το σκοτάδι παρέμεινε

Το ίδιο και η σιωπή

ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΛΙΜΝΗΣ

Γιατί είσαι εδώ
 Ρώτησε ένα πουλί την επιφάνεια του νερού
 Για να προσγειωθείς
 Και να με πεις
 Απάντησε το νερό

Γιατί είσαι εδώ
 Ήχησε η ερώτηση των βουνών στο νερό
 Για να έχουν τα ύψη σας τις ρίζες τους
 Στην παροδικότητά μου
 Και για να είναι η πτώση σας μαλακή

Γιατί είσαι εδώ
 Το φεγγάρι ρώτησε την αντανάκλασή του στον νερό
 Για να μπορείς να βλέπεις τον εαυτό σου
 Όπως σε βλέπουν οι άλλοι
 Απάντησε το νερό

Γιατί είσαι εδώ
 Ρώτησε η λίμνη τον μοναχικό περιπλανώμενο
 Για να βρω εσένα
 Απάντησε ο ταξιδιώτης
 Το πουλί, το βουνό και το φεγγάρι

ΚΥΜΑΤΑ

Ακούω τα κύματα
Την ημέρα, τη νύχτα
Να καταβρέχουν τη βοτσάλινη παραλία
Επίμονα, αδιάκοπα, σαν πάντα να
Προσπαθούν
Να καταλάβουν την ξηρά
Να τρυπώσουν στο χωριό
Ακούω εκείνα τα κύματα
Ξύπνια, στον ύπνο μου
Να συντρίβονται πάνω στα βράχια και να σπάνε
Φαντάζομαι να τα ακούω να μιλούν
Φαντάζομαι να τα καταλαβαίνω
Και ότι απευθύνονται απόλυτα σ' εμένα
Ότι αυτά είναι τα κύματα μέσα μου
Καλοπροαίρετα σήμερα
Εξαγνιστικά σήμερα
Αλλά μανιασμένα αύριο
Απειλητικά, αύριο, λένε
Θα σε συνθλίψουμε
Θα σε θρυμματίσουμε
Σε σκόνη, σε αφρό της θάλασσας
Πολέμησέ το όσο θες
Τα ακούω να μουρμουρίζουν
Την ημέρα, τη νύχτα
Σαν ασταμάτητο βόμβο στα αυτιά μου
Σαν ορχήστρα που δεν υποχωρεί
Σαν αέναη πτώση

ΞΕΒΡΑΣΜΕΝΟ ΞΥΛΟ

Τα κύματα ξέρασαν στα ρηχά
Την προσφορά που έκανες

Δεν χρειαζόμαστε τη λατρεία σου
Καλύτερα να μείνεις στην ξηρά
Αλλά αν πρέπει να έρθεις
Έλα με άδεια χέρια

Όταν τα κύματα υποχώρησαν
Έτρεξα στα ανοιχτά
Εκεί που ποτέ δεν θα μπορούσα να πάω
Αν δεν είχαν αποσυρθεί ενώπιον μου

Ξεβρασμένο ξύλο έμεινε πίσω μου
Όλη η απερισκεψία μου και η κραιπάλη
Η βιασύνη και η υπερβολή
Η πίστη μου ότι χρειάζομαι πολλά

Ένας λόφος από τον εαυτό μου μεγάλωσε πίσω μου
Ένας λόφος που δεν θα μπορέσω να διασχίσω
Όταν τα κύματα αποφασίσουν να επιστρέψουν
Και να με πάνε πίσω στη στεριά

Λίγα μόνο πράγματα προκαλούν τόσο τρόμο
Όσο ένα αγνώστου ταυτότητας ξεβρασμένο ξύλο
Σκέφτηκα, κοιτάζοντας πίσω από απόσταση
Και παρακολουθώντας τον εαυτό μου αποκλεισμένο στην ακτή
Σε μία στιγμή που ήταν να έρθει

Δεν έχεις τίποτα να φοβηθείς
Όλοι έχουν το δικό τους περιβάλλον
Είπε η θάλασσα
Κι άρχισε να επιστρέφει

ΛΙΜΑΝΙ

Πλοία της ακτοφυλακής
 Αντικατέστησαν τα ψαροκάικα
 Γιατί δεν υπάρχει πια χώρος για όλους

Δεν σε θέλουμε εδώ
 Λέει το αγκαθωτό συρματόπλεγμα
 Γύρνα πίσω ή, ακόμα καλύτερα, εξαφανίσου εντελώς
 Λέει ο τσιμεντένιος τοίχος
 Σύρσου σε μία τρύπα και πέθανε
 Λέει ένας ιός σχεδιασμένος να
 Βρει τους ηλικιωμένους και τους αδύναμους πρώτα
 Μετά τους αρτιμελείς άντρες και γυναίκες
 Και τελικά τα παιδιά
 Έτσι ώστε ο κόσμος να μπορεί ακόμα να πεθάνει νέος
 Έτσι ώστε να μπορεί
 Να γελάει
 Με τον εαυτό του
 Στο τέλος

ΒΑΡΚΑ

Υπάρχει ένα παιδί στη βάρκα
 Ισχνό, με κρυοπαγήματα
 Υπάρχει μία μητέρα στη βάρκα
 Ίσως η μητέρα του
 Ίσως κάποιου άλλου
 Που κρατάει το χέρι του
 Που το τραβάει στην αγκαλιά της

Ίσως αυτή είναι η μητέρα σου
 Ίσως αυτό είναι το παιδί σου
 Ίσως υπάρχει κάποιος άλλος στη βάρκα
 Κάποιος που άδραξε την ευκαιρία
 Άρπαξε το σκοινί
 Και καβάλησε το κύμα της υποσχόμενης ελευθερίας

Πως θα αποφασίσεις ποιον να σώσεις από τη βάρκα
 Πως θα αποφασίσεις ποιος θα πατήσει
 Την ακτή του νησιού σου
 Που μέχρι τώρα επισκέπτονταν μόνο τα κύματα
     και τα ψαροκάικα
 Το νησί σου με άλλες μητέρες
 Και άλλα παιδιά

Αν τους δώσεις ένα όνομα
 Θα είναι ευκολότερο για εσένα να αποφασίσεις
 Αν σου πουν από που έρχονται
 Τι θα σημαίνει αυτό για εσένα
 Πως θα τους αλλάξει αυτό
 Στα μάτια σου
 Τι ταυτότητα θα τους δώσουν αυτά τα ονόματα

Η βάρκα φτάνει στην ακτή
 Και τα χέρια σου είναι ακόμα άδεια
 Ούτε πέτρα ούτε σωσίβιο
 Ούτε κανείς να σε βοηθήσει να αποφασίσεις
 Ούτε χρόνος για αναβολές
 Δεν υπάρχει κανείς να το κάνει για σένα
 Να σε απαλλάξει από την απόφαση

ΣΕΙΡΗΝΕΣ

Στο Καταφύγιο του Οδυσσέα στη Λάρισα*

Το τραγούδι των σειρήνων διαλύει το πλοίο μέσα σου
 Την τελευταία ελπίδα ότι θα επιστρέψεις ποτέ
 Τότε και τώρα
 Αυτές είναι δύο διαφορετικές πραγματικότητες
 Τώρα και αύριο
 Τόσο απόμακρα όσο δύο αντικείμενα
 Σε έλλειψη βαρύτητας
 Κοντά το ένα στο άλλο
 Και αιώνια χώρα
 Όλα όσα θα μπορούσαν να έχουν συμβεί
 Αν είχες καλύψει τα αυτιά σου και αντιστεκόσουν
 Ξεθωριάζουν και πνίγονται
 Από την κουραστική σου άφιξη
 Στο καταφύγιο
 Άφιξη στην ακτή χωρίς βάρκα
 Που θα μπορούσες να χρησιμοποιήσεις για να αναχωρήσεις πάλι
 Και να συνεχίσεις το ταξίδι σου
 Δεν ξέρεις πια αν οι φωνές των σειρήνων
 Σε ναούρισαν ή σε ξύπνησαν
 Αν σε χάιδευαν πριν
 Ή μετά
 Επιμένουν να σου λένε ότι έχεις επιστρέψει
 Ότι αυτό ήταν το τέρμα από την αρχή
 Αλλά δεν είσαι σίγουρη
 Αν έφτασες
 Ή απλά τα παράτησες

* Σε ένα μικρό σπίτι δίπλα στο Αιγαίο, μία από τις τοποθεσίες του προγράμματος «Καταφύγιο του Οδυσσέα».

Ντέγιαν Κόμπαν / Dejan Koban

Μετάφραση: Lara Unuk

Ο Ντέγιαν Κόμπαν / Dejan Koban γεννήθηκε την 1η Ιουλίου του 1979 στην πόλη Jesenice της Σλοβενίας. Φοίτησε στο επαγγελματικό λύκειο τυπογραφίας και χαρτιού στη Λιουμπλιάνα όπου έμαθε τεχνικές βιβλιοδεσίας και γραφιστικής.

Από το 2000 εργάζεται για την εθνική τηλεόραση της Σλοβενίας ως επιμελητής ήχου και εικόνας. Συνίδρυσε την ένωση Kentaver η οποία το 2006 άρχισε να συνδιοργανώνει αναγνώσεις ποίησης καθώς και το φεστιβάλ Mlade Rime.

Μία δεκαετία αργότερα ίδρυσε την άτυπη κολεκτίβα τέχνης Ignor που συνδιοργανώνει πολλές βραδιές τέχνης και φεστιβάλ. Μια από τις κύριες δραστηριότητές του είναι η δημοσίευση βιβλιδίων που παρουσιάζουν ποίηση και πεζά κείμενα νέων, κυρίως αδημοσίευτων συγγραφέων από τη Σλοβενία και την ευρύτερη περιοχή.

Ο Κόμπαν έχει δημοσιεύσει τέσσερις ποιητικές συλλογές: *Για σένα / Tebi* (1997), *Πεταλούδες υπό πίεση / Metulji pod tlakom* (2008), *Διακανονισμοί / Razporeditve* (2013) και *Συχνότητες κενών χώρων / Frekvence votlih prostorov* (2016). Αυτή την περίοδο ετοιμάζει μια συλλογή με τίτλο *Klastrafak*.

Έχει χάσει ή πετάξει άλλα πέντε χειρόγραφα βιβλίων. Ερμηνεύει ο ίδιος την ποίησή του ως προς τη δομή των λέξεων και τον ήχο του *dunnodunno* (δίσκος *Čisto malo ljudi, Very Few People*, 2018). Όταν του δίνεται η ευκαιρία, επιμελείται σημειωματάρια και βιβλία ποίησης. Η ποίησή του έχει δημοσιευτεί στο περιοδικό *Poetikon*. Στο Σπίτι της Ποίησης (*Hiša Poezije*) είναι ένας από τους επιμελητές του *Ηλιοτρόπιο, τελείως τρελαμένο από τον ήλιο / Sončnica, vsa nora od svetloba*. Όταν ενθουσιάζεται μιλάει πολύ και εξηγεί χωρίς τελειωμό. Γι' αυτό πολλοί άνθρωποι νομίζουν ότι είναι πολύ μορφωμένος. Όμως αυτό έχει να κάνει με πολύ απλούστερα πράγματα.

στον έρωτα στον πόλεμο και στην Αλβανία τα πάντα επιτρέπονται

— nežka struc

το κοντέινερ απλά πήρε φωτιά καινε και τα μάτια μας καθώς
η μελωδία απλουστεύτηκε για τους στίχους δεν είναι όνειρο αυτό
είναι ο αντρεί σκοτεινιάζει ο δρόμος σκοτεινιάζει κι ο ουρανός τα
χέρια μας παραμένουν

φωτεινά

αψηφώντας τη σημερινή εποχή αγαπάνε με φιλομάθεια
το στήθος ο τιτάνας ξέφυγε από τους ακαδημαϊκούς κύκλους
κι επιτέθηκε

στον αλιόσα πως γράφει πίπες είναι λίγοι οι άνθρωποι στο
μάριμπορ

λιγότεροι οι λογοτέχνες ακόμα λιγότεροι οι ποιητές αλλά όλοι
τους έχουν κάθε μέρα

όλο και μεγαλύτερα δόντια να σε μασήσω καλύτερα και τον
έφαγε η απολογία

είναι απαράδεκτη και οι διάδρομοι έμειναν σκοτεινοί το φως δεν
εφαρμόζεται

οι δρόμοι σκονισμένοι φυσάει ο άνεμος που υπόσχεται ανάπαυση
τρώμε παγωτό

μέσα δεκέμβρη και τακτοποιούμαστε στα ράφια δίπλα στα
βιβλία για ήσυχη νύχτα

παίρνω μερικούς στίχους της παλιάς μακάροβιτς και μισό χέρι
ενός φίλου

συγγνώμη δεν ήξερα ότι στοιβάχτηκες εδώ πάνω ό,τι
χρειαζόμαστε είναι

το ελεύθερο εκατοστό η υπομονή μας ξεφεύγει ακόμα κι αυτό
το μόνο εκατοστό

της ελευθερίας κάθενας σ' αυτή την κούτσικη πόλη είναι
το scan του άλλου

καθένας είναι η ακτινογραφία του άλλου
το πρότυπο ζωής είναι άραγμα στα μαγαζιά
εκτύπωση αποδείξεων και συνεχείς ονειροπολήσεις
αν σταμάτησες να ονειροπολείς πέθανες
δεν έχει άλλη διέξοδο βάφουν μπλε τη γέφυρα οι κάτοικοι
καλύπτονται
με ρίγος και γκρι σκούρο γκρι ο ηλίθιος παράτησε αυτά τα δύο
παλλόμενα μισά σπιτιών
πάρκων και δέντρων που διασχίζονται από στάσιμα νερά ο
ηλίθιος θεωρεί εντελώς
άσκοπο το να περιπλανιέσαι στην όχθη του δράβου και να
στοχάζεσαι τις αλλαγές
τα πουλιά έκρυψαν τα καινούρια σχέδια αναδιαμόρφωσης για
τις όχθες των ποταμών
περνώντας το ποτάμι νυχτιάτικα συνέχεια σκουιντάς
τυχαία σωματίδια εκατομμυρίων όντων που πριν από σένα
διέσχιζαν το μέγα νερό

Ο ΦΟΡΤΟΣ

έχει αλλάζει προφανώς δεν μπορούμε να συμφωνήσουμε όλοι
 πως αυτός ο χρόνος κινείται
 μόνο προς την έξοδο έχει αλλάζει ο ήλιος κρύβεται δίπλα στους
 γεμάτους σκουπιδότοπους
 οι μητέρες έγιναν ράκη και βάφουν τα παιδιά τους σε ζωντανό
 πράσινο για να μην
 χαθούν έχει αλλάζει το να ταξιδεύεις με τρένο και να κοιτάς
 το τοπίο όλων
 αυτών των εκατομμυρίων σπιτιών με άλλο χρώμα πρόσοψης
 και το καθένα με άλλο είδος
 γλάστρες στα παράθυρα έχει αλλάζει κανονικά μπορούσες
 εύκολα να γδυθείς και
 να φορέσεις άλλο δέρμα τώρα όλα έχουν έναν κωδικό δεν
 μπορείς να κουνήσεις
 τρίχα χωρίς να σε βιντεοσκοπήσουν έχει αλλάζει τα δέντρα
 μεταμορφώνονται σε καινούριο
 στρατό που θα ξέρει να διώχνει τον κόσμο όταν ψάξει για
 καταφύγιο τα δάση δεν είναι πλέον
 τόσο αφελή όπως παλιά έχει αλλάζει το αλκοόλ πήρε την θέση
 του μοναδικού
 ενδιαμέσου έτσι ξαφνικά χωρίς ίχνος πλέον μόνο βογκάμε
 αδύναμα

έχει αλλάζει

είμαστε υπό κατοχή

από μέσα

Η ΜΗΧΑΝΗ: ΣΚΙΡΤΗΜΑ

εκδίωκες τις φοβισμένες αλεπούδες από τους δρόμους τις
 φωλιές τους
 ξέρεις πως δεν μπορούν να ακούσουν τις ανθρώπινες
 προειδοποιήσεις για τις λοιμώξεις
 ξέρεις πως είναι όντα που κατέχουν καλά το να κόβουν πέρα
 εκδίωξες τις αλεπούδες στις στενές τους διαβάσεις δίπλα
 στις διακλαδώσεις στις γλώσσες στο
 φυτίλι
 των φλογών του ήλιου στην άκρη άκρη τα εκατομμυριοστά
 μάτια φυλάσσουν τον φόβο των καρκινικών
 καραβανιών την σταματημένη συλλογή χαρτιών στην είσοδο
 του τζαμωτού ποταμού
 ξεχειλισμένου με φθινοπωρινά φύλλα

χαιρόσουν την άνοιξη θρηνούσες γιατί οι σκιές ακόμα δεν
 τινάχτηκαν από την πόλη παραχωρώντας στους ανθρώπους
 την ανάλαφρη κάθοδο μέσα
 από τα μοναχικά τους σώματα

οι αλεπούδες καθώς μυρίζονται την ερημιά σου συσσωρεύονται
 γύρω από τα πόδια σου

εκτελείς την εντολή

αρχίζουν να γλείφουν αργά τα φρέσκα ίχνη

τα δέντρα σου βλασταίνουν

ΣΧΕΔΟΝ

οι γάτες περίμεναν φαγητό στα εργοτάξια
οι άνθρωποι περνώντας δεν βλέπανε το εργοτάξιο
τις γάτες ούτε την πείνα μέσα τους
τρέχανε στις τετράγωνες δουλειές τους
απασχολημένοι πιο πολύ απ' ό,τι χρειαζόταν
τα μεγάλα γραφεία είναι ασφαλή καταφύγια
για τις έρημες εργατικές ψυχές
που σέρνουν στη ζωή τους έναν άνθρωπο
με το όνομα σύντροφος και έναν μικρότερο
άνθρωπο ή χρησιμοποιώντας υποκοριστικό
ένα ανθρωπάκι με το όνομα παιδί
οι γάτες τρώνε μεσημεριανό και είναι οι βασίλισσες της μοναξιάς
ολομόναχες ψυχές λυγίζουν μετανιωμένες
και πετάγονται στις πίστες του μπόμπσλεϊ
μπροστά από τα μεγάλα φεριμπότ κάτω απ' τους εκσκαφείς
ας τους πάταγε κάτι ή κάποιος

εντούτοις είναι άδεια η πόλη

Ο ΣΑΛΑΜΟΥΝ ΠΕΘΑΝΕ ΤΕΛΕΙΑ ΚΑΙ ΠΑΥΛΑ

τα τεντωμένα μάτια κόβουν τις σπλήνες

ισοπεδώνουν τους νέους με το έδαφος

τα βαρίδια ευδοκιμούν στις κουρασμένες γλώσσες

φωνάζουν με πάθος

η ποίηση μας χάθηκε σε λαγούμι χωρίς διέξοδο

οι συνταξιούχοι κλόουν ψάχνουν τις μύτες τους στο χώμα

η μόνη εγγύηση επιβίωσης είναι το μάζεμα των σμέουρων

που είναι που δεν είναι που είναι που δεν είναι

οι πετρούλες τρυπάνε το δέρμα

κλαδιά δέντρων σπάνε την επιμονή

κόβουμε τις λέξεις

οι πράξεις καλύπτονται από δίχτυ κεκεδίσματος

μεγάλα μάτια σέρνονται πάνω στο δέρμα των ποιητριών

που κανείς δεν διαβάζει όλοι θέλουν να τις γαμήσουν μόνο

τέτοιοι είμαστε

κοντοί και καυλιάρηδες

εξοπλισμένοι με την τοπογραφία ντροπής

το μέγεθος των ηλίθιων μετριέται στην ανοχή τους

στους άλλους ηλίθιους

όσο πιο πολύ χτυπάνε τους ώμους τόσο πιο πελώριοι είναι (οι ηλίθιοι)

τα κολιέ μας σπρώχνουν στους βόθρους

τα κόπρανα μας αγκαλιάζουν

αργά εκτυπώνονται στα λεία πρόσωπα

μας θαυμάζουν απεριόριστα

ώπα πήγατε στην θάλασσα

ναι πήγαμε στην θάλασσα

αποκρινόμαστε

και

ξεσπάμε σε

χολή

Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ ΞΕΚΑΘΑΡΙΣΤΗΚΕ

σιγά σιγά τα σώματά μας γίνονται
διάφανα μέσα από αυτά τρεμουλιάζοντας
διαφεύγουν τα χέρια που μαθαίνουν τη γραμματική
της συγχώρεσης η άνοιξη κύρτωσε
την πλάτη της ο κόσμος αμόλησε τα γκρίζα
πρόσωπα στην θάλασσα ο φόβος είναι παρών
αλλά ο άνεμος αναγκάζει σε επιπόλαιες
πράξεις τα χέρια τον ακολουθούν γίνονται
δράκοντες χωρίς χαλινάρια και η στενή κόκκινη γραμμή
εδώ και καιρό δεν σημαίνει πλέον πρώτη
γραμμή του μετώπου

Η ΑΚΟΛΑΣΙΑ ΤΩΝ ΕΞΑΝΤΛΗΜΕΝΩΝ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΩΝ

είμαι η τρομοκρατία το αυγό που τρεμοπαίζει στον ουρανό
 είμαι ο γουλιανός κρυμμένος στο γάλα της νυχτερίδας
 είμαι το πείραμα με τις αυλικές παπαδίτσες ο δάσκαλος
 ιδιαίτερων

ο τίγρης ο παράδεισος είμαι είμαι η τρομοκρατία αντίστροφα
 επανειλημμένος βόμβος το δέσιμο της σιωπής
 ανάμεσα στα βλέμματα η ορμή η τάξη είμαι είμαι
 η εξολόθρευση τα βρύα οι ίνες πολυφορεμένων
 ρούχων η σχισμή το μέρος της γέφυρας το μέρος
 του σταυροδρομίου το μέρος του κλάσματος από τα πάντα
 η τρομοκρατία

είμαι είμαι η κάθοδος το κλώσημα των χρήσεων
 το έγκλημα η εξάτμιση των βλεφάρων
 η γεωγραφία του απαρατήρητου σκουνητήματος είμαι
 είμαι το γένος η τρομοκρατία η τρομοκρατία ο πιο στενός
 ανάγλυφος

απαιτητός ζητούμενος καθαρός καθαρός είμαι είμαι
 τ ο σ π ά ν ι ο σ ο υ κ ρ έ α ς

ΤΑ ΚΑΜΑΚΙΑ Η ΣΑΝΤΙΓΙ
ΚΑΙ Ο ΣΒΗΣΜΕΝΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ

θέλαμε να κουνήσουμε τον γάιδαρο από τη θέση του δεν
 γινόταν
 αντί για τον γάιδαρο κουνήθηκε ο ουρανός
 απ' τον ορίζοντα χύθηκε η βαρύτητα εκατομμύρια άνθρωποι
 και το ουράνιο τόξο
 ο γάιδαρος μας κάρφωσε ακόμη με τα κατακόκκινα μάτια του
 ήταν τρελός στριμμένος και πεισματάρης φοβερός υπολογισμός
 για τους ανεξέλεγκτους
 ιδρώτες
 μέσα απ' τα μάτια βουίζουν πόλεις έκπληκτες νοικοκυρές με
 μηλόπιτες στα χέρια
 παιδιά που κλαίνε τα σκυλιά τσέπης με μάτια μεγάλα σαν μυ-
 λόπετρες
 τα πουλιά σώθηκαν αρκετά ευνόητο για πλάσματα που πρέπει
 να πετάνε
 δεν έχουν άλλη επιλογή ή εναλλακτική αν εκφραστούμε
 σπουδαγμένα
 ο γάιδαρος μασούσε τα φρέσκα μαργαριτάρια μας φαινόταν
 κιόλας σαν να μας κοροϊδεύει
 αμυδρά
 δίπλα στον δρόμο συνέχεια συναντούσαμε αποφάγια από το
 σχολικό κολατσιό
 μείναμε χωρίς κασέτες και νεανικά ιδανικά
 ενώ οι εκπαιδευμένες κότες έπιασαν τις πέτρες και χτυπούσαν
 λυσσαλέα
 τον ύμνο των ενωμένων αραβικών εμιράτων
 παρόλα αυτά ακόμα δεν υπάρχει ούτε μια σταγόνα πετρελαίου

ΛΥΜΕΝΑ ΚΟΡΔΟΝΙΑ

να φύγεις δεν είναι κακή επιλογή
 αφήνεις τις καμήλες να πετάξουν
 πάνω από τα περιβόλια των ξεφτισμένων
 αποφάσεων
 μόνο η στιγμή είναι εκείνη η αιωνιότητα
 όπου σε συγχωρούν
 το υπέρτατο και η πραγματικότητα
 δεν σκεπάζει τις δέσμες της
 αποκρυσταλλώνεις την σημαντικότητα
 της σιγουριάς και σκαλίζεις
 τα απομεινάρια των συγγενών σου

την ξεχασμένη γραμμή δεν μπορείς
 να την αντικαταστήσεις
 οι λέξεις δεν είναι σκυλιά σου
 ο ορίζοντας σκύβει πάνω απ' τα
 μοναχικά εργοστάσια
 το lifecutter σε ακολουθεί
 η προσοχή δεν επαναλαμβάνεται
 τα βήματα σπάνε στο ίδιο
 κάδρο όπου συμβαίνουν
 μεγαλομανές φορτίο στα
 χείλη σου γλιστράει ανάμεσα
 στα αναχώματα δεν ξέρεις κανέναν
 που θα μπορούσε να σταματήσει αυτή
 την ηχηρή θάλασσα της λέξης
 συγγνώμη
 να οπισθοδρομήσεις με καλυμμένα τα μάτια
 το πέρασμα
 υπάρχει

Ντανίλο Λούτσιτς / Danilo Lucić

Μετάφραση: Νικόλαος Κουτσοδόντης

Γεννήθηκε το 1984 στο Βελιγράδι. Αποφοίτησε από το τμήμα Σέρβικης Λογοτεχνίας και Γλώσσας της φιλολογικής σχολής του Βελιγράδιου, όπου και έλαβε το ΜΑ. Έχει εκδώσει δυο ποιητικές συλλογές: *Σημειώσεις σε μαλακό ιστό* (2013) και *Θραύσματα* (2017). Γράφει άρθρα και δοκίμια σε πλειάδα τοπικών εφημερίδων και διαδικτυακών portal. Ήταν ένας από τους διοργανωτές των ποιητικών απογευμάτων του ARGH! όπως επίσης επιμελητής στις εκδόσεις Kontrast. Ζει και εργάζεται στο Βελιγράδι.

Η ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ ΕΝΟΣ ΓΕΜΙΣΤΗΡΑ ΣΥΜΒΟΛΩΝ

Η αγάπη σου για μένα αστακός και όστρακα
 Οι αναμνήσεις μου μαχαίρια
 Σε κάποιον τρίτο, θα φαινόμαστε λαβύρινθος:
 Μέσα σου, το εγώ μου που μισώ
 Και ας μισείς εσύ το μέσα σου εντός μου

Είναι αυτή η εποχή του χρόνου που σπιθίζει ο άνεμος
 Εάν σκοτάδι είπε κάποιος
 Είναι που θα ήτανε σκοτάδι

Οι λούπες σκοτώνουν
 Άραγε πώς κάτι που άλλοτε ήταν δέντρο έχει πόδια

Ημι-αυτόματα αγκαλιάσματα
 Ένας άντρας χειμωνιάζει σε άλλο σώμα

Η ανακωχή έφτασε κι έφυγε
 Ήμουνα ξεχασμένος στα χαρακώματα

Γιγάντια φωτιά. Λαίμαρρη φωτιά
 Φωτιά για τον καθένα μας.

ΡΑΦΙΑ ΓΙΑ ΚΕΙΜΕΝΙΚΑ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ

Κι επρόκειτο για έναν φριχτό χειμώνα στο παγερό δωμάτιο της
 Όροφοι γυμνοί και λάμπες του φτωχού ανθρώπου

Στην καρδιά μου μέσα μεγαλώνει ένα νύχι

Δίνω τον λόγο μου, στη πιο μεγάλη σκοτεινιά
 Χωρίς φακό τον δρόμο μου θα βρω για σένα

σκούζεις καθώς ο ποντικός στον θάνατο

Και τώρα που μένεις; Εκεί; Και η ζωή; Άλλο δεν μπορώ

Μην κλείνεις τα σαγόνια ακόμα
 Μόλις των σπλάχνων μου τις πράξεις εντοπίσω
 Μη μ' αγγίξεις όπως το τραχύ βελούδο

Η αστρολογία της ποίησης είναι αδίστακτη
 Σύντομα θα προσεγγίσει το απόλυτο κείμενο
 Κι αυτού κατόπιν την τέχνη την απόλυτη

Μπροστά σου ξαπλωμένη μια τσίτα σ' ανοιχτό κελί.

Σύντομα θα προσεγγίσει το απόλυτο κείμενο
 Κι αυτού κατόπιν την τέχνη την απόλυτη

Μπροστά σου ξαπλωμένη μια τσίτα σ' ανοιχτό κελί.

Εξαντλημένη, κι όμως απλώθηκε ως το μέρος μου
 Αποδέχτηκα την αγκαλιά έτσι που στο λαιμό μου να μπορεί
 να νιώσει τον βρασμό
 Του αίματος. Και πως μες στον ιδρώτα τον δικό της διόλου
 δεν υπάρχει δυσωδία γιατρική.
 Κι έτσι στη θανερή πνοή της γέλασε και είπε
 «όλα καλά, μωρό μου, όλα καλά».

Είν' η χαρά μου όταν ταίζω την ετοιμοθάνατη. Ρούχα της αλλά-
 ζω. Αφού μονάχα τότε ζω. Μονάχα τότε είμαι άνθρωπος. Γνω-
 ρίζω πως μια μέρα θα με διώξουνε χωρίς επιστροφή . Θυμάμαι
 μα πού γύριναγες καθώς κάποιος στο θάνατο γέννησε μια μάνα

αφού για εκείνη γράφουμε. Και δεν κάνει περίπλοκα τα πράγ-
 ματα μονάχα αυγαταίνει. Οι χειρότερες στιγμές δεν είναι όταν
 τα δάκρυα σκίζουμε τη νύχτα. Αντιθέτως είναι αυτές οι ανυπό-
 φρες σιωπές που ανατινάσσονται από πίσω τους. Όταν δεν
 γνωρίζεις τι και πώς να κάνεις κάτι πια. Χέρια σπασμένα. Μά-
 τια κενά.

Βαθιά μέσα στη νύχτα. Έρχεται η διαφανής ακολουθία από την
 πόρτα. Κατά μήκος στα ντουβάρια ευθυγραμμίζεται. Την τυ-
 ραννισμένη σάμπως να επαινεί με τα χαμόγελα τους. Η κυρία
 της τελετής έφτασε τελευταία. Κομψά θα κόψει την κορδέλα.
 Και οι κραυγές θ' ανακοινώσουνε το τελετουργικό.

Από πού και, προπαντός, γιατί οι άνθρωποι αυτοί από της απουσίας την ομίχλη ξεπηδάν δεκαετίες και χρόνια αφού χαθήκανε απ' τις ζωές μας γνωρίζω πως αυτοί, με τις προσωπικότητες τους αλλαγμένες και τα πρόσωπα ή μάλλον μόνο φαινομενικώς διαφορετικά λόγω της στιγμής που γι ακόμη μια φορά συστήνονται φέρουν ένα μήνυμα και νόημα αποκλειστικά για μας για το οποίο τα ίδια είναι προφανώς μακαρίως ανήξερα οπότε μας το φέρουν άθελα τους τελευταίως ένας τέτοιος άντρας σχεδόν καθημερινά μεταφέρει σε μένα ένα γράμμα ωστόσο δε γνωρίζω ακόμα πως να το διαβάσω φοβάμαι ότι είναι προειδοποίηση για τις αμαρτίες μου και με πονά που περπατά με τόση αυτοδικαίωση ανάμεσα στις μέρες μου. Δε με βλέπει καν επάνω στον πεζόδρομο μέσα στο μαγαζί στο λεωφορείο μπροστά στο κτίριο δίπλα στο πάρκο πάνω στα σκαλοπάτια εάν τον πλησιάσω μια από αυτές τις μέρες με φιλάγαθο χαμόγελο και τον σκοτώσω θ' ανοίξει ο φάκελος και θα φτάσει το μήνυμα στον φοβισμένο παραλήπτη.

Έρχεται κάποια μέρα, σκορπισμένη κι άνυδρη. Τα πάντα μεγαλώνουνε σκληρά καθώς σκοτάδι. Δε με καιροφυλακτούν τα κτήνη μήτε κι εγώ αυτά. Έχω το τίποτα να πω κάτω απ' τον παράδεισο. Νιώθω καλά μονάχα όταν τρώω και γρατζουνάω. Αστείο το πώς μονάχα στη σιωπή έρχεται σε σένα κάθε πράγμα.

Βασικά το καλύτερο πράγμα στον κόσμο είναι ν' ακούς πως είσαι ζωντανός συμπίπτει με το γέλιο ενός παιδιού ή το κλικ ενός ζιπαναπτήρα κατ' αυτό τον τρόπο μπορώ ανέμελος να είμαι και νεκρός. Με χαμόγελο ελαιολάδου. Σκιτσάρεις έναν κύκλο άψογο στην άμμο με κλαδάκι. Το σκουπίζει ένα κύμα.

Σκιτσάρεις και πάλι έναν κύκλο άψογο στην άμμο με κλαδάκι γιατί όχι και γιατί θα πρέπει να διευκρινίζω όταν απλώς μπορώ να βλέπω μια γυναίκα να πλέκει. Η ελευθερία δεν είναι το να μπορείς και να σου επιτρέπεται αλλά το να μην υποχρεούσαι. Είμαι απλώς ένα πρόσθετο του άδειου.

Ευχαριστημένος με την πληρωμή μου. Κι αν πάνω εκεί τα βάθη είναι κενά στην τελική. Ποίος θ' αφήσει το ύστατο γέλιο ως παρανοϊκός. Ο ήλιος δύει κι εγώ χαμογελώ. Αυτή η μέρα σαν ένα γιγάντιο προέκυψε στομάχι.

Γκριγκ Μιούζ / Grug Muse

Μετάφραση: Χρήστος Αρμάντο Γκέζος

Η Γκριγκ Μιούζ / Grug Muse (Βόρεια Ουαλία, 1993) είναι ποιήτρια της ουαλικής γλώσσας, περφόρμερ και ερευνήτρια. Έχει σπουδάσει Πολιτικές Επιστήμες στο Πανεπιστήμιο του Νότιγχαμ και στην Τσεχία. Είναι αρχισυντάκτρια και συνιδρύτρια του λογοτεχνικού περιοδικού *Y stamp* και έχει εκδώσει τις ποιητικές συλλογές *Ar Ddisberod* (2017) και *Llanw + Gorwel* (2019). Έργα της έχουν δημοσιευτεί σε περιοδικά τόσο ουαλικής όσο και αγγλικής γλώσσας, όπως: *O'r Pedwar Gwynt*, *Poetry Wales*, *Codi Pais*, *Panorama: the journal of intelligent travel*, και σε ανθολογίες όπως *When they start to love you as a machine you should run* (New River Press, 2019), *Cheval 11* (Parthian, 2018) και *Cyfrwl Gŵyl y Ferch* (Gŵyl y Ferch, 2019). Συμμετείχε στο πρόγραμμα *Writers at work* του Hay Festival 2018-2019 και τώρα εργάζεται στο διδακτορικό της πάνω στην ουαλική ταξιδιωτική λογοτεχνία, με χρηματοδότηση από το βρετανικό Arts & Humanities Research Council. Συμμετείχε σε ένα εργαστήριο μετάφρασης ποίησης στη Ρίγα της Λετονίας το 2019 και θα λάβει μέρος στον δεύτερο κύκλο του προγράμματος Το Καταφύγιο του Οδυσσέα, ένα πρόγραμμα ανταλλαγής-φιλοξενίας συγγραφέων μεταξύ Ουαλίας, Κροατίας, Ελλάδας, Σερβίας και Σλοβενίας, που χρηματοδοτείται από το Creative Europe. Έχει λάβει την Υποτροφία Literature Whales 2020 και συνεπιμελείται δύο επερχόμενες ανθολογίες: *Dweud y drefn pan nad oes trefn*, με σύγχρονη ουαλική ποίηση, και *Cyhoeddiadau'r Stamp*, με δοκίμια για την ουαλική ταυτότητα.

ΚΛΑΜΑ

Ράγισε η καρδιά μου κάποτε
κι έκλαψα
μέχρι που τα πρησμένα, γεμάτα αλάτι μάτια μου
έγιναν δυο χοντρά βατράχια
και πήδηξαν σ' ένα διπλανό χαντάκι.

Κι όταν το είδαν αυτό
τα δάκρυά μου έγιναν μικρά σαρκοβόρα ψάρια
και σολομοί, που βούτηξαν
ένας ένας μες στη θάλασσα.

Κάποια έγιναν χιονονιφάδες
που γέμισαν το πάτωμα της κουζίνας
με σωρούς μεγάλους
που έφταναν ως τη μέση μου.

Άλλα έγιναν διάττοντες αστέρες
και πέρασαν από το παράθυρο
σαν τα δάκρυα του Άγιου Λορέντζο
σε κόκκινες φλόγες από χλωριούχο νάτριο.

Έγιναν κουκουβάγιες
με μάτια μύρτιλλο, που πέταξαν
μες στα δέντρα για να κυνηγήσουν
αρουραίους.

Εγώ έβηξα άσπρους σκόρους
σαν δάκρυα από του στήθους μου το βάθος
και πήγαν να μασήσουν τα μάλλινα πουλόβερ

στις ντουλάπες.

Κι έκλαψα μέχρι που παράξενοι ήχοι
βγήκαν από την κοιλιά μου
πέρασαν τα πλευρά
κι έσκασαν στα πνευμόνια μου,
κι έφτυσα δάκρυα ηλιόσπορους
που έπεσαν σε χώμα εύφορο
και βλάστησαν, μεγάλωσαν
έγιναν ψηλά, κίτρινα
μεγαλειώδη άνθη.

ΓΥΑΛΙ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΙΟΥ

Τα μαζεύω ένα ένα
απ' τον βυθό του ποταμιού. Κάποια μικρά σαν σπόροι
άλλα με μυτερές άκρες, σε σχήμα κουμπιών
ή ντόμινο.

Όταν αγοράζω γάλα στον δρόμο για το σπίτι
πέφτουν στον πάγκο
σαν κέρματα απ' την τσάντα μου.
Λίγο βρόμικα
από τη λάσπη του ποταμιού
που τους θαμπώνει το λευκό και το γαλάζιο.
Βρίσκω τα μικρότερα
στις ραφές της τσέπης μου, τα ξύνω
με τα νύχια μου
και τα τοποθετώ σε βάζα
σε παράθυρα
να κολυμπούν στο φως του ήλιου.

Κομμάτια από ανοιχτές πληγές
που έγλειψε το ποτάμι με τη γκρίζα γλώσσα του
και μαλάκωσαν για να γίνουν ολόκληρα ξανά.

ΓΕΦΥΡΑ

Μας έλεγαν να μην παίζουμε κάτω από τη γέφυρα.
Έχει ποντίκια
είναι σκοτεινά και με υγρασία
μπορείς εύκολα να γλιστρήσεις και να σπάσεις το κεφάλι σου
το νερό, βαθύ όσο χρειάζεται.

Εμείς όμως πάντα πηγαίναμε.
Η γεύση του φόβου ξινή και διαπεραστική
σαν ένα δίφραγκο στη γλώσσα μας.

Σκύβαμε με κομμένες τις ανάσες μας
κι ακούγαμε τις ουρές των αρουραίων
να χτυπούν το νερό μαζί με τις σταγόνες

όσο ο ήλιος μας σήκωνε
μέσα από ένα άνοιγμα των θάμνων
από τα μαλλιά μας
και τις μύτες και τα αφτιά μας
στο φως και τον καθαρό αέρα.

Αλλά κάποια βράδια
ακόμα σηκώνομαι αργά μέσα στη νύχτα
οι τοίχοι υγροί
και το νερό κυλάει πάνω μου
μαύρο και παγωμένο.

ΓΛΑΡΟΙ

Στην παραλία εκείνο το απόγευμα
το ψιλόβροχο του Απρίλη
άφηνε στα χείλη αλάτι,
κι ο αέρας κλαψούριζε
στους γκριζούς αμμόλοφους.

Σε μια λωρίδα άμμου ανάμεσα σε δυο νερά
μαζεύτηκαν οι γλάροι
για να κουβεντιάσουν κραυγάζοντας
στον άνεμο.

Τους είδα έναν έναν
να σηκώνονται
να απλώνουν τα φτερά τους
και να ανεβαίνουν με τον άνεμο
να κυλάνε στους λοφίσκους των ρευμάτων
για να βουτήξουν έπειτα στα ρηχά κύματα
αφήνοντας μονάχα μια ρυτίδα στο πρόσωπο του νερού.

Για να εμφανιστούν ξανά
σαν Λάζαρος από τη θάλασσα
με τους ανακατωμένους κόμπους
ποδιών και αρθρώσεων, λάφυρα στα ράμφη τους.

Κι αφού σταματήσουν για λίγο στην κορφή του αέρα
σαν μια κομμένη ανάσα
ρίχνουν στην παραλία ένα καβούρι, ή ένα μύδι
για να το κάνουνε κομμάτια.

Ἐπειτα βουτάνε κάτω
για να ψάξουν
σε συντρίμμια σάρκας και καβούκια
για το κρέας.

Κι ύστερα γυρνάνε πάλι στις κραυγές τους.

ΑΓΝΟΟΥΜΕΝΗ

Τη Δευτέρα τους ενημερώνω ότι χάθηκα συμπληρώνω τα
 απαραίτητα χαρτιά γράφω το
 ύψος μου [με τακούνια] το χρώμα των ματιών μου [ψυχρό]
 το βάρος μου [μικρότερο
 από παλιά]

ψάχνουν τα συνηθισμένα μέρη χαντάκια τις πίσω θέσεις των
 ταξί νταμάρια το πρόσωπό μου σε κολόνες και φανάρια

εξασκώ τη σιωπή μου τοποθετώντας αθόρυβα στα πιάτα τα
 πιρούνια κόλλα στις σόλες των παπουτσιών μου ρούχα στο
 ίδιο χρώμα με τους τοίχους

τρώνω ρύζι και κρέας και το πρόσωπό μου γίνεται πορτοκαλί
 και πρήζεται κάτω από τα
 νέον φώτα του take-away κανένας δεν με αναγνωρίζει πλη-
 ρώνω μετρητά

και δεν έχω πιάτα για να πλύνω μαθαίνω να κρατάω τα
 πλευρά μου ακίνητα όσο ανασαίνω το δέρμα του προσώπου
 μου σιγά σιγά ξεφτίζει απ' τις κολόνες

με παίρνουν να μου πουν ότι η υπόθεσή μου μπήκε στο αρχείο
 μου δίνουν έναν μοναδικό εγκληματολογικό αριθμό μια
 γραμμική βοήθειας [8.00-18.00] αφήνουν τους ταξιτζήδες
 ήσυχους

βρέχει και ύστερα στεγνώνει πάλι μαθαίνω να κολυμπώ χωρίς
 νερό να περπατώ χωρίς

να ακουμπώ το πάτωμα

ξυπνάω σε ένα άδειο σπίτι ένα ξένο πρωινό ντύνομαι ανοίγω
όλα τα παράθυρα στο σπίτι

ΟΡΙΖΟΝΤΑΣ

(Σάουθ Μπιτς, Αμπέριστουιθ)

Μαζεύονται διάφορα στις εκβολές.

Παλίρροιας πάνε κι έρχονται, απομεινάρια πλοίων
συγκεντρώνονται

Οι μεθυσμένοι από το χθεσινό βράδυ ξυπνούν στην παραλία
και γυρνούν στο σπίτι τους τρεκλίζοντας
όσο οι πρώτοι άνθρωποι βγάζουν βόλτα τα σκυλιά τους
ή βγαίνουν για τρέξιμο με τις φόρμες και τα κουάκερ τους
και για γιόγκα πίνοντας τους φρέσκους χυμούς τους.

Χθες το βράδυ, τα πτώματα
των μεδουσών ξεβράστηκαν στην ακτή
ένας καραβοτσακισμένος στόλος
ροδαλών και διάφανων λοφίσκων,
υγρά φιλιά στα βότσαλα.

Κι ακόμα ανεβαίνει ο καπνός, γαλανόλευκος
από τις χθεσινές φωτιές των ξεβρασμένων ξύλων.
Και φοιτητές με μάτια βιολετί
με παντόφλες, πιτζάμες και καφέ σε ποτήρια φελιζόλ
έρχονται να βουτήξουν στο νερό τα πόδια τους.

Και η θάλασσα είναι γαλάζια σαν ψέμα
κρύα σαν το μαχαίρι του ψωμιού
κάνει τις πέτρες τρίμματα.

Κι απόψε πάλι θα μαζευτούν πολλά
στις εκβολές, κομμάτια ξύλου και μπάλες πλαστικές

και θαλασσοπούλια. Καινούργιοι μεθύστακες θα έρθουν
ν' ανάψουν καινούργιες φωτιές, και να συναντηθούν
κάτω από ανάκατες κουβέρτες, να μοιραστούν μυστικά
εύθραυστα σαν τσόφλια αβγών. Το βλέμμα τους
σε κάποια μεγάλη μακρινή
γραμμή

ΤΟ ΡΟΛΟΪ ΤΟΥ ΝΟΝΟΥ

Το γυαλί είναι σαν πληγή που έχει κλείσει
και το τικ-τακ, τικ-τακ του αίματος
στις φλέβες έχει σταματήσει.

Αλλά όταν το φέρνω στο αφτί μου σαν κοχύλι
αν και τα αστραφτερά γρανάζια δεν κόβουν
πια τις ώρες σε μικρότερα κομμάτια
ακούω ακόμα στα άδεια του δωμάτια
μακρινούς ψιθύρους περασμένων ήχων.

Και όταν το φέρνω στο αφτί μου σαν κοχύλι
ακούω φωνές να ανεβαίνουν, σαν μια παλίρροια του Σεπτέμβρη
από τα βάθη της,
μικροκουβέντες πάνω από πορσελάνες,
τράιφλ, κόκκινο ζελέ και κουτσομπολιά.
Ύμνοι ψέλνονται δυνατά σε τέσσερις φωνές
και πυροβολισμοί.
Βελάσματα αρνιών, κατάρες
και το μουγκρητό της μηχανής του Φορντ.

Αλλά τι να το κάνεις ένα σπασμένο ρολόι
που κολλημένο στο μέλι του χρόνου
κουβαλά τις παλιές μέρες
σαν έντομα σε κεχριμπάρι;

Κρύψ' το στο συρτάρι με τα χαμένα αντικείμενα
τα παλιά σπέρτα, τα κλειδιά
και τα άφθονα καρφιά
κράτα το εκεί, μέχρι να σου ξανάρθει

ένα απόγευμα η όρεξη
να το βγάλεις πάλι έξω
και να το φέρεις στο αφτί σου σαν κοχύλι.

Μάσα Σένιτσιτς / *Maša Seničić*

Μετάφραση: Βασιλεία Οικονόμου

Η Μάσα Σένιτσιτς είναι ποιήτρια, σεναριογράφος και δημοσιογράφος. Αποφοίτησε από το Τμήμα Δραματικής Τέχνης στο Βελιγράδι (πτυχίο και μεταπτυχιακό) και συνεχίζει την έρευνά της σε θέματα τέχνης και θεωρίας ως διδακτορική φοιτήτρια κυρίως στον Κινηματογράφο και τη Θεωρία Μέσων (FDA, Βελιγράδι). Η Σένιτσιτς έχει συμμετάσχει σε τοπικά και διεθνή προγράμματα κυρίως στον κινηματογράφο (ως συγγραφέας και συνεργάτης) αλλά και στο θέατρο και στο ραδιόφωνο. Το 2015 τιμήθηκε με το βραβείο Mladi Dis για το αδημοσίευτο πρώτο ποιητικό της βιβλίο με τίτλο *Ωκεανός / Okean* ενώ έργα της έχουν δημοσιευτεί σε διάφορα περιοδικά (Poezija, Polja, Letopis Matice srpske, Zent, Prosvjeta, Dometi), ανθολογίες (Pukopisi, Dostojno jest, Ovo nije dom, Čiji grad?) και ηλεκτρονικά περιοδικά (Agon, Eckermann, Libela, Strane, Kritična masa). Το δεύτερό της βιβλίο *ποίησης με τίτλο Περιστασιακό σαν σπίτι διακοπών / Povremena poput vikend-naselja* βραβεύτηκε στο φεστιβάλ Trgni se! Poezija! και δημοσιεύτηκε το 2019 από τις εκδόσεις Treći Trg. Έχει συμμετάσχει σε διεθνή και διεπιστημονικά εργαστήρια (όπως το Wasting Time on the Internet του Kenneth Goldsmith και το The Smell of Internet Poetry του Jaka Železnikar). Αυτή την εποχή ετοιμάζει ανεξάρτητες εκδόσεις που εξερευνούν τα όρια έντυπων και ψηφιακών κειμένων και υλικών. Εργάζεται ως βοηθός ερευνήτρια στους τομείς της Ιστορίας και Θεωρίας Κινηματογράφου, ως κειμενογράφος, συγγραφέας, δημοσιογράφος, και αρχισυντάκτης του ηλεκτρονικού περιοδικού Before /After και ως πολιτιστικός συντάκτης του περιοδικού MILICA.

ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΑ ΑΧΑΛΙΝΩΤΑ ΘΗΡΙΑ

Ό,τι είναι γραμμένο με πλάγιους χαρακτήρες αποτελεί υλικό ντοκιμαντέρ που συλλέχθηκε από διαφορετικά μέσα στο διαδίκτυο και αντικατοπτρίζει τι συνέβη τος προηγούμενο χρόνο σε ορισμένα από τα ευρωπαϊκά σύνορα. Οι συγκεκριμένες πληροφορίες αφορούν τους Ούγγρους Κυνηγούς.

Τα βράδια γίνονται πιο κρύα και, εδώ στα προάστια
το δωμάτιό μου έχει θέα στα τοπία
όπου πρεσβείες ορθώνονται οδυνηρά. Το υποστηρίζω.
Τα παιδιά των διπλωματών συχνάζουν στα γύρω πάρκα:
ο τόνος τους απειλητικός, σχεδόν βίαιος
και τα χέρια τους, βασικά, υπάκουα.

Σειρές από προσφάτως εισαγόμενα αυτοκίνητα αράζουν
ασφαλή
πίσω από τις πύλες· τόσο ανακουφιστικό θέαμα.
Ο αξιωματικός καπνίζει, μια αξιοσέβαστη παράδοση
ενώ μια οικόσιτη γάτα τρέχει ασυγκράτητα, επιτέλους ελεύθερη
κυνηγημένη από μαινόμενα, αδέσποτα κυνηγόσκυλα.

*Η κυβέρνηση στρατολογεί χιλιάδες επονομαζόμενους «κυνηγούς των
συνόρων» για να περιφρουρούν τον φράχτη από συρματοπλέγμα στα
σύνορα.*

*Οι νεοσύλλεκτοι πρέπει να είναι 18 χρονών και να περάσουν ψυχολο-
γικό τεστ.*

Η γάτα στριγγλίζει με αργό, ποιητικό τρόπο.
Ο καιρός είναι ευχάριστος. Τα σαγόνια του σκύλου ματωμένα
τα πέλματά του βρώμικα, βαριά, απρόσεχτα.
Οι γείτονές μου κοιμούνται ήσυχα

τα σαγόνια τους κουρασμένα από καλομαγειρεμένα
επάξια κερδισμένο φαγητό.

Το υπέροχο θηρίο έχει δραπετεύσει, παρατηρούν.

Κάτω από τα σπίτια των κομπορμιστών, τόποι ξεροί βασιλεύουν.

Τους τρομάζει αυτό ή τους κρατάει ζωντανούς;

*Κατά τη διάρκεια έκθεσης ενημέρωσης για θέσεις εργασίας στο χώρο
της τοπικής αστυνομίας, μια παρέα εφήβων παρακολουθούσε με θαυ-
μασμό την επίδειξη σπλοπολυβόλων, γκλομπ και εξοπλισμού κατα-
στολής.*

Η υποψία εξαφανίζεται με τη μορφή γάτας, η τρυφερότητα
κλειδωμένη στην κοιλιά της — ο ίδιος ο θάνατος πρέπει να έχει
βαρεθεί

μέχρι θανάτου. Η μητέρα ετοιμάζει ένα υγιεινό πρωινό.

Τα παιδιά στο πάρκο δεν έχουν ιδέα, ευλαβικά

προχωρούν προς όλες τις μελλοντικές ζωές, τις αίθουσες
διδασκαλίας και τους γάμους.

«Πονάει πάλι το στομάχι μου», λέω στον στοργικό γονιό μου.

Γελάει. Όμως τα μικρά παγωμένα σώματα πραγματικά με
αρρωσταίνουν.

*Οι νέοι κληροί των συνόρων θα ανξήσουν τις προσπάθειές τους, λένε
αξιωματούχοι, δουλεύοντας με πιο έμπειρους αξιωματικούς ώστε να
εντοπίζουν μετανάστες από πύργους και οχήματα, να τους παρακο-
λουθούν και τελικά να τους στέλνουν πάλι πίσω από τον φράχτη.*

Η οικογένειά μου είναι αξιαγάπητη, οι καθηγητές μου
υπομονετικοί:

τρέχουν πίσω μου σε ανοιχτούς χώρους για να μου δείξουν
τη διαδρομή. Ανασαίνω βαριά και ξύνω τις άκρες.

Οι πνεύμονές μου διευρύνονται και γίνονται έρημος.

Δεν είμαι θαρραλέα, μόνο σχετικά ήσυχη
και γι' αυτό αποχωρούν ικανοποιημένοι
με τα σαγόνια γεμάτα άμμο.

Ένα γυαλιστερό φυλλάδιο υπόσχεται άγριες περιπολίες με 4x4, άπο-
γο εξοπλισμό θερμικής ανίχνευσης, γυαλιά νυχτερινής όρασης κι εκ-
παιδευμένους σκύλους εντοπισμού μεταναστών.

«Είμαι τα μικροσκοπικά θηρία των γονιών και των εραστών μου
διαιρεμένα σε απρόβλεπτα, ανήσυχα σωματίδια.
Τα χέρια μου είναι θηρία
ταΐζουν τα αγέννητα παιδιά μου
θηρία κι αυτά, μεγαλωμένα σε χώρους στάθμευσης
φυλακισμένα μεταξύ ομοίων, λατρεμένα από ομοίους
και από ομοίους κατασπαργμένα» — λέω στο
μικρό εξημερωμένο σαρκοφάγο θηλαστικό.

Ένας δεκαεπτάχρονος, κατά τη διάρκεια εκστρατείας στρατολόγησης
του κινήματος κνηγών των συνόρων σ' αυτή την κωμόπολη, είπε
πως ανυπομονεί να αποφοιτήσει από το λύκειο τον επόμενο χρόνο,
ώστε να γίνει κνηγός των συνόρων και να «υπερασπιστεί τη πατρίδα
του».

Ένα γυαλιστερό φυλλάδιο υπόσχεται μια ατάραχη ζωή:
εξαιρετικά ακριβής εξοπλισμός ανίχνευσης γατών που τρέχουν
τρομαγμένες.
Το μικρό νεκρό πλάσμα με κοιτάει επίμονα.
"Έχει αρχίσει να μυρίζει.

ΑΥΤΟΣ Ο ΤΟΠΟΣ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ

Το ποίημα αυτό γράφτηκε τον Ιούλιο του 2019 στην Λευκωσία (Κύπρος) κατά τη διάρκεια του προγράμματος Literary Line Cyprus - Balkans (μέρος του ευρωπαϊκού πρότζεκτ Reading Balkans).

Τρίτη, 2 Ιουλίου, 08:47 π.μ.

Είναι πόσιμο το νερό στην Κύπρο;

Ο κόσμος επίσης ρωτάει:

Τα Αγγλικά μιλιούνται ευρέως στην Κύπρο;

Είναι η Κύπρος φτωχή χώρα;

Είναι η Κύπρος χώρα του τρίτου κόσμου;

Είναι η Κύπρος μια καλή χώρα;

Ποια είναι η θρησκεία της Κύπρου;

Είναι η Κύπρος αυτόνομη;

Γιατί είναι η Κύπρος ακόμα διχασμένη;

«Αυτός ο τόπος δεν υπάρχει» —

Είπε κάποιος, αναφερόμενος στη γη όπου στεκόμαστε.

Υπάρχει βέβαια καλύτερος τρόπος να μιλήσει κανείς για έναν τόπο:

Για τη βλάστησή του, την αποικιακή του αρχιτεκτονική, τους κατόχους του.

Αγρίζω ένα σπίτι, εγκαταλελειμμένο: η πέτρα κάτω από τις παλάμες μου

Λειτουργεί σαν γυαλόχαρτο: αφήνει ένα ματωμένο ίχνος όταν την αγρίζεις

Κι αν ξεχαστεί: γίνεται μνημείο.

Ομάδα νέων από το εξωτερικό που αγωνίζεται για την κλιματική αλλαγή

Συγκεντρώνεται κάτω από τον καυτό ήλιο: το υποτροπικό κλίμα

Σε κάνει υπάκουο. Γι' αυτό τέσσερις Γερμανοί ποιητές

Μπαίνουν σε καθεδρικό ναό αλλά βγαίνουν από τζαμί

Ξυπόλυτοι.

«Ο ποιητής πρέπει να γνωρίζει» —

Είπε κάποιος, αναφερόμενος στους παραμελημένους τόπους.
Αλλά ο ποιητής δεν χρειάζεται να ξέρει τίποτε άλλο από
Αυτό που βλέπει: ένα τεράστιο πουλί που μεταφέρεται απαλά
Στην αγκαλιά ενός ξένου.

Ευρωπαϊκοί στόχοι πρέπει να επιτευχθούν, μας λένε.

Ακούω: καθαρό νερό καθαρό νερό καθαρό νερό και
Με κάνει να σκέφτομαι στρατιώτες που κουρεύουν μαλλιά στα
σύνορα μέσα στη ζέστη.

Πρέπει να διψούν. Φαντάζομαι ότι είμαι ένα ξενοδοχείο που
εκτείνεται και στα 180 χλμ.

Κατά μήκος ολόκληρης της χώρας, χωρίς να δέχομαι κανέναν
στις πύλες μου.

Η κατάπαυση του πυρός είναι μια υπέροχη φράση, όμως στο
τέλος — πώς μπορεί

Το «μαζί» να είναι μια φυσική κατάσταση;

Δεν ρωτάω σαν άτομο αλλά σαν τοπίο, σαν σοκάκι:

Αυτά είναι πάντα τόσο ήσυχα.

ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ

Το ποίημα Βουδαπέστη βρίσκεται στο φωτογραφικό περιοδικό «Βουδαπέστη» με φωτογραφίες της Nemanja Knežević (αυτοέκδοση 2016, σχεδιασμός Metaklinika).

Οι ανακριβείς μετεωρολογικές πληροφορίες είναι δανεισμένες από το διαδίκτυο.

υγρό ηπειρωτικό με ζεστά ή πολύ ζεστά καλοκαίρια

η πόλη τρέμει
γιατί άνθρωποι κοιμούνται στους σταθμούς των τρένων
και σέρνονται κάτω από τις γραμμές του μετρό
χτίζοντας στα κρυφά σπίτια και παλάτια
όπου μπορούν να μιλούν, να τρώνε και να επιβιώνουν
χωρίς ποτέ κανείς να τους βλέπει

*οι θερμοκρασίες τη νύχτα είναι πολύ ευχάριστες
ειδικά στα αστικά προάστια*

τα ευρωπαϊκά σύνορα φρουρούν
την αυτοκρατορία των ανθρωπίνων δικεκτρωμάτων
η ποιητική της διέλευσης
διδάσκει στα παιδιά να είναι αγενή και περήφανα
διατηρώντας παράλληλα τα ζαχαροπλαστεία
ως κρησφύγετα για τους κομφορμιστές
που σίγουρα θα γίνουν

*χαμηλά βαρομετρικά στη μεσόγειο κινούνται πάνω από την θερμο-
κρασιακή αναστροφή*

υπάρχουν ακριβώς δώδεκα άτομα
 με κόκκινο ζιβάγκο
 πρέπει να είναι μια αξιοπρεπής αίθουσα συναυλιών
 όπου κρύφτηκα από τη βροχή·
 δώδεκα, μετράω απρόσεκτα, μετράω ξανά
 αμέτρητα, βρέχομαι ούτως ή άλλως

δυνατές ξαφνικές καταιγίδες μπορεί επίσης να εμφανιστούν

θα μπορούσαν να είναι οποιοδήποτε, αυτές οι κόκκινες κηλίδες
 εκπνέουν καθώς χειροκροτούν κάτω απ' τα πόδια μου
 συνεχίζοντας έπειτα στα αυτοκίνητά τους σε χώρους στάθμευσης
 και σε άσχημα σιντριβάνια μέσα σε όμορφες εσωτερικές αυλές

δυτικοί άνεμοι φέρνουν ήπιο ωκεάνιο αέρα

φοιτητές από το εξωτερικό μεθούν και βαριούνται
 τα προγράμματα ανταλλαγής σπουδών τους εγκρίνονται ευγενι-
 κά
 από τα ιδρύματα που ομολογουμένως διεκδικούν ελευθερία·
 τι είναι το μέλλον, αν όχι ένα ίδρυμα που κάνει το ίδιο

*καταιγίδες, κάποιες βίαιες,
 με έντονες ριπές και καταρρακτώδεις βροχοπτώσεις*

μπροστά από τις λιμνούλες ένας γέρος διαβάζει
 θα μπορούσε να είναι ο πιο ήρεμος άνθρωπος στο σύμπαν
 χωρίς καμία ανάγκη για πετσέτες ή οποιαδήποτε άλλη υπηρε-
 σία

η ομίχλη μπορεί να διαρκέσει για εβδομάδες

η έξαλλη νεολαία των φεστιβάλ
σπεύδει στα προϊόντα των εκπτώσεων
ο γέρος σηκώνει το κεφάλι
όταν με βλέπει να στέκομαι στην ουρά
για να πατήσω σε μια τρύπα γεμάτη νερό

οι νύχτες γίνονται πιο κρύες και καταφτάνει ο πρώτος παγετός

πρέπει να γνωρίζει για τα υπόγεια παλάτια
τα δώδεκα κόκκινα ζιβάγκο
τα βιβλιοπωλεία που αλλάζουν τοποθεσίες
και τα κουρέια που μοιάζουν με θέατρα!
σηκώνει το κεφάλι, φρουρώντας το κενό αυτό
χωρίς ποτέ να μπαίνει μέσα του, αυτός ο γέρος,
πρέπει να είναι η ίδια η πόλη

οι χειμώνες είναι άστατοι και απρόβλεπτοι

ΕΝΑ ΒΑΡΥ ΜΑΥΡΟ ΣΥΝΝΕΦΟ

Το ποίημα *Ένα Βαρύ Μαύρο Σύννεφο* (*A Heavy Black Cloud*) βρίσκεται μέσα στο *Υπάρχουν ακόμα λίγες πέτρες να κουβαλήσεις* — ένα βιβλίο καλλιτεχνών που δημιουργήθηκε κατά τη διάρκεια του προγράμματος MultiMadeira 2016, σε συνεργασία με την Ana Konjović, τη Nemanja Knežević και την Katarina Šoškic (υπό έκδοση από το MultiMadeira).

Επισήμως, το 1418, δύο καπετάνιοι που υπηρετούσαν υπό τις διαταγές του Πρίγκιπα Ερρίκου του Θαλασσοπόρου, οι João Gonçalves Zarco και Tristão Vaz Teixeira, οδηγήθηκαν εκτός πορείας από μια καταιγίδα σε ένα νησί που ονόμασαν Πόρτο Σάντο (Ιερό Λιμάνι). Το όνομα δόθηκε ως ένδειξη της ευγνωμοσύνης τους για τη Θεία λύτρωση από ένα πιθανό ναυάγιο, από το προστατευόμενο αγκυροβόλιο. Τον επόμενο χρόνο, μια οργανωμένη αποστολή, υπό την ηγεσία των Zarco και Vaz Teixeira, στάλθηκε σε αυτήν τη νέα γη μαζί με τον καπετάνιο Bartolomeu Perestrello, για να καταλάβει το νησί για λογαριασμό του πορτογαλικού θρόνου. Στη συνέχεια, οι νέοι άποικοι ανακάλυψαν ένα βαρύ μαύρο σύννεφο να αιωρείται στα νοτιοδυτικά, και εξερευνώντας το οδηγήθηκαν στην ανακάλυψη του μεγαλύτερου νησιού της Madeira.

ο υπόλοιπος κόσμος δεν έχει ακόμη ανακαλυφθεί
από αεροσκάφη και υπέροχα δικέφαλα
παιδιά νησιωτών:
αυτό το παράξενο κομμάτι γης αναπνέει αλμυρά
προσφέροντάς μου τις αυλές άλλων ανθρώπων
κι ένα καταφύγιο από το απόλυτο

πεινασμένοι σκύλοι γαβγίζουν ασταμάτητα
μέχρι το χάραμα να γείρει επάνω στα τραμ
για να μπορέσει ο ουρανός να ξεκουράσει τα νευρικά του πόδια
και τις σκοτεινές του άκρες·

παραμένω αποστασιοποιημένη
 ο θρύλος για το νεκρό βασίλειο
 φτάνει μέχρι την ηπειρωτική χώρα:
 ήξερες πως οι Βασιλιάδες ήταν μυρμήγκια
 που σκαρφάλωναν στα ζαχαρόμηλα,
 τρώγοντάς τα και κατοικώντας μέσα τους;
 το ζαχαροκάλαμο επάνω στο ντουλάπι
 σιγά σιγά καταβροχθίζεται από την αυτών Μεγαλειότητα
 εκατοντάδες μικροί μαύροι σκλάβοι
 παίρνουν τη γλυκιά τους εκδίκηση
 διεκδικώντας το έδαφος του
 Moradia Pena

οι συντεταγμένες είναι
 ζήτημα στομαχιού
 ενώ τα πόδια πρέπει
 να υπακούσουν στη θείκη βαρύτητα:
 και τα δύο με κρατούν ήρεμη
 και τα δύο με κρατούν
 εδώ

τσιμεντόλιθοι
 τρέμουν κάτω από ερχόμενα κύματα:
 κατασκευασμένοι σαν κομμάτι της οχύρωσης
 εγείρονται από τις αποβάθρες όπως
 ένας απροετοίμαστος στρατός

ο ωκεανός φροντίζει με τρυφερότητα
 τις τροφοδοτικές εγκαταστάσεις των ακτών του:
 τις λούζει με καλοσύνη
 και πλούσια απομεινάρια φαγητού ενώ
 άδειες πισίνες αντηχούν

την ιστορία του τόπου:
 άπληστοι τουρίστες ξεχνούν
 τα μέλη του κορμιού τους στα βράχια
 και συνεχίζουν σε θαλαμηγούς
 ανακουφισμένοι, μονίμως πεινασμένοι·
 τα ανυπόμονα βλαστάρια τους
 προϊόντα ατυχούς εγκυμοσύνης
 αναμένουν στα πατρικά τους
 φτιαγμένα με μεγάλη προσοχή

κάτω από τις βραχώδεις ακτές
 θαλασσινά τοπία απλώνουν απαλά
 τα ματωμένα πόδια τους: τα πρωινά
 αγγίζουν πρώτα τις βουνοκορφές
 κι έπειτα κυλούν ως το νερό
 και πνίγονται
 να γίνουν δειλινά

αν με τραβάς από τα μαλλιά
 σ' αυτά τα άγνωστα βάθη
 θα μ' αγαπήσεις πιο εύκολα
 αν έχω άμμο κάτω από τη γλώσσα
 θα είναι πιο εύκολο για μένα αξιοπρεπώς
 να ναυαγήσω στα μέσα μου τοπία

στις άκρες των δακτύλων μου θα καλλιεργήσω
 τα φρούτα εκείνα που δεν έχω ξαναδεί
 άγνωστα βότανα και χορτάρια θ' αναρριχώνται
 στα πόδια μου μέχρι το στόμα μου
 όπου θ' αλληλοφαγωθούν
 αφήνοντάς με να πνιγώ στ' απομεινάρια τους·
 στις άκρες των δακτύλων μου θα καλλιεργήσω

ένα διαφορετικό είδος πεδινών
 προς το οποία διακριτικά θα περπατήσουμε
 ως το σημείο που θα φάμε ο ένας τον άλλο
 και θ' αφήσουμε το νησί αυτό
 να πνιγεί με τα κόκαλά μας

συμπαγείς βράχοι ηγεμονεύουν
 κάτω από χώρους που μοιάζουν με μουσεία
 γεμάτα βότσαλα:
 ζεστά και κοφτερά, αδυσώπητα βράχια
 μου θυμίζουν εκατομμύρια ραφές
 που ζητήθηκαν για ένα μοναδικό κομμάτι ύφασμα

θα μπορούσα να είμαι πέτρα ή κομμάτι γης
 σχεδιασμένο ως θεμέλιο για
 ένα σκούρο μπλε ξενοδοχείο με μικρά μπαλκόνια
 στερεωμένα στο κουρασμένο σώμα του·
 θα μπορούσα να είμαι ένας από τους γκρεμούς
 που θα βάλεις στην τσέπη σε περίπτωση
 που χρειαστεί να πέσεις, γρήγορα και ήσυχα
 ή σε περίπτωση που χρειαστείς κάτι
 να βουτήξεις στο γάλα σου και μετά κατά λάθος
 σπάσεις τα δόντια στις άκρες του

είμαι ένα σπίτι με θέα στις αποβάθρες
 η ραχοκοκαλιά μου ερειπωμένη
 και οι πλευρές μου κοινότυπα βαμμένες
 στο χρώμα της άμμου·
 πάνω από το κεφάλι μου μια τεράστια πινακίδα στέκει ακόμα
 αν και οι νεκροί αποικιοκράτες γονείς μου
 δεν ασχολήθηκαν να με διδάξουν τη γλώσσα:
 «vende-se» πρέπει να σημαίνει πως είμαι

μοναδική στο είδος μου, ένα ανέγγιχτο κόσμημα
αυτής της φτωχής, θυελλώδους ακτής·
είμαι ένα σπίτι προς πώληση
μεγαλωμένη για να είμαι όμορφη
και αφημένη να σαπίσω ανύπαντρη:
μια μήτρα σεμνότυφα απεικονισμένη
και εφοδιασμένη με έπιπλα πολυτελή
που δεν θα χρησιμοποιηθεί ποτέ ξανά

ονειρεύτηκα τον πατέρα μου
να κουβαλάει τη μητέρα του στους δρόμους της Funchal:
τα πόδια της πονούν, η φούστα της ξεπερασμένη
οι αναμνήσεις της βουνό·
ο μηχανικός αυτοκινήτων μου χαμογελά:
τα λάστιχά μου είναι σκασμένα, τα γόνατά μου χτυπημένα
οι αναμνήσεις μου αλλόκοτες·

το μόνο πράγμα που με παρηγορεί είναι πως
όπου κι αν σταθώ, μπορώ να νιώσω τον ωκεανό:
το πρόσωπό του πρησμένο, η γαλήνη του τρομακτική

έφτασα μέχρι εδώ
μόνο για να κατηγορήσω ένα άλλο μέρος
που δε θα θεωρήσω ποτέ σπίτι μου:
ξέχασα πότε έγιναν όλα
και πού και γιατί και πού

Θωμάς Τσαλαπάτης

Ο Θωμάς Τσαλαπάτης γεννήθηκε το 1984 στην Αθήνα. Σπούδασε στο τμήμα Θεατρικών Σπουδών της Φιλοσοφικής Σχολής Αθηνών. Το 2011 δημοσίευσε την πρώτη του ποιητική συλλογή, *Το ξημέρωμα είναι σφαγή Κύριε Κρακ* (εκδ. Εκάτη) η οποία βραβεύτηκε με το Κρατικό Βραβείο Πρωτοεμφανιζόμενου Συγγραφέα (2012). Το 2015 κυκλοφόρησε η δεύτερη ποιητική του συλλογή, *Άλμπα* (εκδ. Εκάτη). Το 2017, η *Άλμπα* κυκλοφόρησε στα γαλλικά από τις Editions Desmos σε μετάφραση της Nicole Chaperon. Το 2018 βραβεύτηκε για την ποιητική ενότητα *Περιστατικά (Circostanze)* με το πρώτο βραβείο για την κατηγορία της ποίησης του Premio Inedito στο φεστιβάλ του Τορίνο. Την ίδια χρονιά *Το ξημέρωμα είναι σφαγή Κύριε Κρακ* κυκλοφόρησε στην Ιταλία από τον εκδοτικό οίκο Editore XY.IT σε μετάφραση Viviana Sebastio. Η τρίτη του ποιητική συλλογή με τίτλο *Γεωγραφίες των Φριτς και των Λανγκ* κυκλοφόρησε το 2018 από τις εκδόσεις Εκάτη.

Το 2016, έγραψε τα κείμενα για την παράσταση *Ανκόρ*, η οποία ανέβηκε την ίδια χρονιά σε σκηνοθεσία Θεόδωρου Τερζόπουλου στο θέατρο Άτις. Τα κείμενα για την παράσταση εκδόθηκαν το 2017 από τις εκδόσεις Μωβ Σκίουρος με τον τίτλο *Πνιγμός*. Το 2018 το θεατρικό του κείμενο *Η Μόνικα Βίτι δεν θυμάται πια* ανέβηκε για πρώτη φορά σε μορφή αναλογίου στο Maison de la Poésie στο Παρίσι σε σκηνοθεσία Laurence Campet και μετάφραση της Clio Mavroeidakos. Επίσης, ανέβηκε στο Θέατρο 104 σε σκηνοθεσία Νικόλ Δημητρακοπούλου, ενώ το κείμενο της παράστασης εκδόθηκε σε βιβλίο από τον εκδοτικό οίκο Μωβ Σκίουρος την ίδια χρονιά.

Ποιήματά του έχουν μεταφραστεί στα αγγλικά, τα γαλλικά, τα ιταλικά, τα ισπανικά και τα αραβικά και έχουν συμπεριληφθεί σε ανθολογίες στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Αρθρογραφεί στην Εφημερίδα των Συντακτών, στην εφημερίδα *Εποχή* και σε άλλα έντυπα και διαδικτυακά περιοδικά. Το σύνολο των κειμένων του βρίσκεται στο ιστολόγιο Groucho Marxism.

Από την ποιητική συλλογή *Άλμπα* (Εκάτη, 2015)

1

Στην πρώτη γειτονιά της Άλμπα, τα πουλιά βουλιάζουν σαν πέτρες στον ουρανό.

Στην πρώτη γειτονιά της Άλμπα, αυτή που πρώτη συναντάς και τελευταία αφήνεις.

Εδώ οι ανηφόρες αρνούνται να γίνουνε κατηφόρες.

Εδώ οι διαδρομές διαρκούνε πάντοτε 10 λεπτά. Όλες οι διαδρομές. Άσχετα με την απόσταση, το μεταφορικό, άσχετα με τον ρυθμό του βήματος, την ταχύτητα του οχήματος. Πάντοτε 10 λεπτά.

Εδώ. Στην πρώτη γειτονιά της Άλμπα.

Εδώ τα δέντρα μεγαλώνουν γυμνά. Τα σταφύλια γεννούν
και γερνούν μέσα σε λίγες
ώρες. Χυμός, σάρκα, τα στοιβαγμένα τους δευτερόλεπτα.
Κάποιες φορές, μέρες της
ήσυχης ανθοφορίας, τα σύννεφα κατεβαίνουνε μέχρι κάτω.
Βουλιάζουν σε
θάλασσες, λίμνες, φλιτζάνια. Δεν βρέχει, μα τα δοχεία
παραμένουν γεμάτα.

Το μόνο σίγουρο είναι πως κι εδώ νυχτώνει

Μα μόνο μέχρι τη μέση

Έτσι,

όσο πιο κοντός είσαι

τόσο περισσότερο ξημερώνεις

Την ώρα αυτή η Άλμπα κοιμάται τον φοβερό κοιμισμένο της
ύπνο

Εδώ προσευχή είναι η πέτρα

Και ο άνθρωπος

μια κλωστή θαυμάτων

ραμμένη σ' ένα αντίο

Στη γειτονιά αυτή συχνά συναντάς παραλλαγές στην ίδια εικόνα. Έναν άνθρωπο που ξεμάκρυνε απ τους κόμπους του πλήθους, μακριά απ το βλέμμα, μακριά μέχρι την άκρη μιας βλεφαρίδας. Τραβηγμένος σε κάποια γωνία, δεν αδυνατεί, μα εμφανώς διστάζει να αρχίσει το μέτρημα. Είναι γιατί ο πατέρας του είχε πεθάνει νέος. Και την ώρα αυτή τον ξεπέρασε σε ηλικία.

Ο τόπος αυτός κηδεύεται και θάβεται βαθιά μέσα στον εαυτό του.

Το παιδί κοιτάζει
τις οικοδομές. Είχε κάνει εργάτης σ' αυτά τα μέρη, κάποτε,
όταν ήταν μεγάλο. Λίγα
μένουν τώρα θολά. Η ανάμνηση της αυριανής ηλικίας, ένα
σημάδι στο χέρι, και
ίσως αυτό που το σημάδι θυμίζει.

Τώρα το παιδί με τα δύο του χέρια σφίγγει το χέρι του. Με τον
τρόπο εκείνο που τα πουλιά στον ύπνο τους γαντζώνονται στα
κλαδιά. Όχι για να μην πέσουν, όχι για να κρατηθούν, αλλά για
να σφίξουν όλο το πέταγμα που περίσσεψε από τη μέρα τους.

Η πέμπτη γειτονιά της Άλμπα. Εδώ όλα αναπνέουνε
σε παρένθεση. Παύση της
πόλης.

Η πέμπτη γειτονιά της Άλμπα.

Πολιτεία της μοναξιάς.

Στη γειτονιά αυτή κατοικούν αποκλειστικά Νίτσε. Εξαντλημένοι από την αιώνια επιστροφή τους, μετεωρίζονται πέρα από το καλό και το κακό, περιπατούν ρομαντικούς περιπάτους χαζεύοντας είδωλα και λυκόφως, ζωγραφίζουντας μουστάκια στις αφίσες του Βάγκνερ, συζητώντας μεγαλόφωνα για τον καμπουράκο, τον αετό και το φίδι. Φιλάνε τα άλογα στο στόμα, φιλάνε τον χρόνο στα μάγουλα, κάνουνε γενικά όσα οι Νίτσε κάνουν. Και το ξημέρωμα χαμογελά με όλα τα σπασμένα του δόντια.

Μια μέρα 3 Νίτσε βρέθηκαν δολοφονημένοι κάτω από μια μηλιά. Τα σώματά τους μαχαιρωμένα, η ηλικία ανέπαφη και όλα τα μήλα της χτυπημένα. Ακόμα και όταν οι αρχές κάνανε λόγο για ένα ακόμη ξεκαθάρισμα λογαριασμών, εμείς γνωρίζαμε με αρκετή βεβαιότητα πως το περιστατικό ήταν σαφώς σημαντικότερο από μια απλή καταχώρηση στα δελτία.

2

Στο βάθος στέκει ανεστραμμένο το δάσος. Απλώνει τις ρίζες στον ουρανό, τα κλαδιά προς το έδαφος. Εκκρεμεί, στάζοντας λέξεις και γράμματα μιας καταγραφής που αναβλήθηκε. Το φθινόπωρο τα ξεραμένα φύλλα ανέρχονται και στοιβάζονται στα σύννεφα, φράζουν τον ορίζοντα, απειλούν το διερχόμενο βλέμμα. Έστω για λίγο. Πολλοί από τους κατοίκους της γειτονιάς χαθήκαν στο δάσος κοιτάζοντάς το από μακριά. Ο διαβάτης που το διασχίζει θα ξαφνιαστεί όταν σε παγίδες για αμφίβολα αγρίμια θα συναντήσει εγκλωβισμένο ένα χθεσινό βλέμμα να αιμορραγεί, το ανοιγοκλείσιμο ενός ματιού να φτερουγίζει τρομαγμένο από κλαδί σε κλαδί ή μια φωλιά γεμάτη γυαλιά μυωπίας κρυμμένη απ' την πείνα των θηρευτών. Φορτισμένες με τόση όραση οι φυλλωσιές των δέντρων ίσα που σου επιτρέπουν να ανασάνεις. Εγκλωβισμένος απ' τις στοιβαγμένες ματιές, με την όραση σου διάτρητη από την όραση άλλων, σκοντάφτοντας συνεχώς στο μακρινό κόιταγμα, προχωράς χαμένος στην παράδοξη βλάστηση. Παραμέρισε πυξίδες και χάρτες. Εδώ θα βρεις τη διαδρομή σου μοναχά σαν κλείσεις τα μάτια.

3

Στη γειτονιά αυτή καθένας μιλά κι από μια γλώσσα δική του. Κι όμως κατορθώνουν να ζήσουν, να ερωτευτούν και να πεθάνουν. Οι κάτοικοι οικοδομούν τη γλώσσα τους σε μικρή ηλικία. Την κατασκευάζουν από κομμάτια χαρτί, χρώμα και μια μπουκιά αέρα. Ίσως όταν τους ακούσεις πρώτη φορά να μην καταλάβεις, αλλά η αίσθηση είναι κοινή. Όπως ο ξαφνικός αέρας τη μέρα της πιο βουβής ξηρασίας.

Όταν μάθεις να τους ακούς, τότε έκπληκτος θα συνειδητοποιήσεις πως όλοι τους λένε την ίδια ιστορία. Μια ιστορία επιβεβαιωμένα αληθινή. Λέξη προς λέξη, φράση προς φράση, παύση προς παύση. Με την ίδια όμως πάντοτε διαφορά: Κάθε φορά το πρόσωπο που αφηγείται τοποθετεί τον εαυτό του πρωταγωνιστή. Μη βιαστείς να συμπεράνεις. Δεν αφηγούνται για να σε πείσουν πως αυτοί είναι οι πραγματικοί πρωταγωνιστές και οι πραγματικοί ιδιοκτήτες του ιστορούμενου γεγονότος. Δεν αφηγούνται για να σε πείσουν πως η δική τους είναι η αληθινή εκδοχή. Αφηγούνται για να καθησυχάσουν τους εαυτούς τους πως αυτοί οι ίδιοι είναι αληθινοί.

Από την ποιητική συλλογή
Γεωγραφίες των Φριτς και των Λανγκ (Εκάτη, 2015)

Όλοι οι Φριτς έχουν ύψος 1,80 και όλοι οι Λανγκ έχουν ύψος 1,60. Ακόμα και όταν ψηλώνουν. Το γεγονός αυτό δεν δημιουργεί προβλήματα. Μόνο —ίσως— μια προκατάληψη ως προς την ταξική διαστρωμάτωση. Σίγουρα όμως βοηθάει όταν επιθυμούν να φωτογραφίσουν τις ομάδες τους με αφορμή κάποια αθλοπαιδιά. Με τους Φριτς πίσω και τους Λανγκ ακριβώς μπροστά τους.

Οι παλιοί συνήθιζαν να λένε

το αληθινό ύψος βουλιάζει στο άλμα.

Μεγάλος αριθμός εκτρώσεων καταγράφεται ανάμεσα στους Φριτς και τους Λανγκ. Αυτό όμως που καθιστά το φαινόμενο άξιο μελέτης είναι. Όχι τόσο το πλήθος των εκτρώσεων. Όσο η αργοπορία που χαρακτηρίζει την απόφαση για έκτρωση. Πολλοί Φριτς και ακόμη περισσότεροι Λανγκ προβαίνουν σε έκτρωση. Μόλις το έμβρυο φτάσει την ηλικία των 25 ετών.

Κάποια από τα έμβρυα καταφέρνουν να γίνουν γονείς πριν οι δικοί τους γονείς προβούν σε έκτρωση. Η πολιτεία αναλαμβάνει τότε την ανατροφή των ορφανών. Ενώ τα παιδιά μεγαλώνουν κανονικά, οι γύρω τους παριστάνουν πως δεν τα βλέπουν.

Τα παιδιά αυτά τα ονομάζουν

απουσιολόγους.

ΠΟΡΤΕΣ

Ήταν μια νύχτα σαν όλες τις άλλες. Η νύχτα εκείνη που μας έκλεψαν. Όλοι μας θύματα του ίδιου σχεδίου, της ίδιας συντονισμένης κίνησης. Συμβάν κοινό για όλους. Το ξαφνιασμό μας επιβεβαίωση του θριάμβου τους, όταν το χέρι δεν βρίσκει να ξεκλειδώσει, όταν το χέρι που θα χτύπαγε αιωρείται αμήχανο στο κενό, όταν απειλώντας ο ώμος ορμά να συγκρουστεί και σωριάζεσαι.

Είναι γιατί κάποιοι έκλεψαν όλες τις πόρτες της πόλης.

Ταυτόχρονα, ξαφνικά, μετάκλητα.

Όλες τις πόρτες της πόλης.

Κτήρια ορθάνοιχτα, παραβιασμένη ιδιωτικότητα, ελεύθερες διαβάσεις. Ληξιπρόθεσμο δικό μου.

Το πρωί ξυπνήσαμε μουδιασμένοι. Ο χώρος δεν είχε διάρκεια, άστεγοι δεν υπήρχαν και τα παιδιά που κρατούσαμε μυστικά χοροπήδαγαν ξαφνιασμένα στους δρόμους. Ένα αεράκι χάιδευε τη γύμνια μας.

Όλοι μας τότε υποκλιθήκαμε

Στην άγρια κυριαρχία του τυχαίου

ΛΕΞΙΚΑ

Τις νύχτες
τις ώρες που δεν μιλάμε
χτίζονται τα δόντια μας

Μια μέρα ξαφνική αλλά και από τα πριν συμφωνημένη. Κινούν στους ποταμούς να μαζέψουνε τους πνιγμένους. Σε μια ευθεία σαρώνουνε δίχτυ τους ποταμούς. Μαζεύουνε τους νεκρούς. Στις εκβολές τούς στοιβάζουν. Τους στήνουν δίπλα τους στα μεγάλα τραπέζια. Μια φορά ακόμη να δειπνήσουν μαζί. Ύστερα φεύγουν καθένας στο δικό του σπίτι. Να βάλουν φωτιά. Και ώρες μετά αφήνουνε τους νεκρούς να εκβάλουν στη θάλασσα. Έτσι αποδημούν. Γυρνώντας στο ίδιο μέρος. Από την αρχή να χτίσουν τις καμένες τους κατοικίες.

Και οι νεκροί. Συνεχίζουν τη σιωπηλή ροή προς τη θάλασσα.

Τρεις ώρες μετά το δείπνο.

Να έχουν χωνέψει.

Στίβεν Χίτσινς / Steven Hitchens.

Μετάφραση: Αρίστη Ζαΐμη

Ο Στίβεν Χίτσινς είναι ποιητής από το Rhonda Canyon Taf της Νότιας Ουαλίας και αποφοίτησε με πτυχίο, μεταπτυχιακό, και διδακτορικό στην Αγγλική Φιλολογία και Δημιουργική Γραφή από το πανεπιστήμιο του Aberystwyth. Η εμπειρία του ως δάσκαλος Αγγλικής Γλώσσας και Λογοτεχνίας αποτελεί τη βάση για τις συλλογικές πτυχές της ποίησής του. Ποιητής εντοπιστήτων, με την έννοια του συγκεκριμένου τόπου όπου παρατηρεί και εργάζεται με τις ιστορικές, γεωλογικές και γλωσσολογικές διεργασίες του περιβάλλοντος χώρου χρησιμοποιώντας τη φαντασία του. Η ποίησή του έχει δημοσιευτεί εκτενώς σε έντυπα όπως τα The Literary Pocket Books, Poetry Wales, Fire, Chimera και έχει συνεργαστεί με άλλους Ουαλούς ποιητές και καλλιτέχνες σε διάφορα εγχειρήματα.

Αποσπάσματα από το Καναλχημεία: Κλίβανοι Ζυθοποιίας
(Aquifer Press, 2019)

YNYSFACH

ανεπαίσθητη μεταλλική κρούστα
 κελαρυστές ματιές χυτοσκοτάδου
 νερό ανοίγει σήραγγες σκάβει τρυπάει σπιλώνει βράχια
 πορτοκαλιά
 ηλιακά συντρίμμια πέφτουν βροχή
 εσωτεριστικός αιθέρας
 κρυσταλλικός ελισσόμενος
 Βάζω δύο γραμμάρια σίδηρο σε νερό
 την επόμενη νύχτα συναντάω έναν μεγάλο γκριζό λύκο
 σε όνειρο

Αφήνοντας πίσω τον Υδατοφράκτη του Κοινοβουλίου το κανάλι
 εισέρχεται σε ένα τεχνητό σεληνιακό τοπίο. Τάφος από πικρα-
 λίδες κύπελα McDonalds ανάμεσα σε στάχτες χωματερής. Στα
 μισά της διαδρομής διαμέσου λόφων από αποκαΐδια, berghaus
 φλις βγάζει βόλτα μικροσκοπικό σκυλί, λέει όλα καλά φίλε. Ψη-
 λή πέτρινη γέφυρα σχηματίζει αψίδα πάνω από πάρκινγκ για
 σκέητμπορντ. Μικρότερη αψίδα μία στενή διάμετρος του τραμ
 από τα χυτήρια του Ynysfach.

είκοσι λίρες τον μήνα
 πενήντα-δύο εβδομάδες το έτος
 εκτός αν πέσει ανήμερα χριστούγεννα
 η μόνη μέρα που είναι κλειστή είναι ανήμερα χριστούγεννα
 και τι γίνεται αν είναι πάσχα
 όχι είναι ανοιχτή το πάσχα

Κανάλι στρίβει νοτιοδυτικά προς τη σιδηρογέφυρα του Rhydy-
 car. Μύγα προσγειώνεται στην τσάντα από καραβόπανο και τρι-

βει τα πόδια της. Χωμάτινη μυρωδιά σταλάζει. Στη σιδηρογέφυρα του Rhydycar το πλοίο στρίβει νότια και περνάει κάτω από το δικτυωτό άνοιγμα του Σιδηροδρόμου του Brecon & Merthyr, και την ευρεία ωοειδή αψίδα της Κοιλιάδας του Neath. Πουλιά τρίζουν και τιτιβίζουν. Νερόλακκος σείει αντανάκλασεις από κλαδάκια.

σκοτεινή διάθεση χαμηλή ενέργεια nigredo όλη μέρα
 αιματικό ημισφαίριο
 τεκτονικά διαλύματα
 πρώτα κύτταρα φούσκες λιπιδίων σε επιφάνεια μεταλλικών
 στοιχείων
 αστέρια διχοτόμησης αστεροειδή αρχέγονου τονωτικού
 αστρικός σιδηρίτης
 ο λύκος αλχημικά μιλώντας αντιμονίτης

ABERFAN

Όταν έρχεται το ξημέρωμα δεν υπάρχουν ύμνοι. Άνθρωποι παλεύουν στις σχολικές αίθουσες, κάποιος ψάχνει την αυγή. Καπνός βρέχει τα μικρά τζάμια που καταρρέουν πάνω μας. Ομίχλη τόσο πυκνή που με δυσκολία βλέπουμε ο ένας τον άλλον. Τελευταία φορά που θα έβλεπα πολλούς από αυτούς. Ακούω μία βοή και κοιτάω έξω. Ο κύριος Ουίλλιαμς φωνάζει.

Τιτιβισμένες βατομουριές. Γαύγισμα σκύλου στο καλυμμένο παράθυρο. Ανεμοδαρμένο μπουκέτο από νεκρές κεραίες τηλεόρασης. Δεν μου αρέσει τίποτα άλλο. Σακούλες ανακύκλωσης σπαρταράνε φουσκωμένες. Λεωφορείο περνάει σαν αεράκι από τη γωνία. Κάθε φορά είναι ο ίδιος άνθρωπος. Θαμνόφραχτα μπουμπούκια και καυσαέρια. Λογότυπο τσιγάρου σε μανικοσκουπισμένο παράθυρο. Καστανές κυψέλες σουβλισμένες με φουρκέτες. Ιδρώτας αξύριστων κεφαλιών. Σταμάτα να το λες σκάσε. Α, είπα.

Σχεδόν όλους τους επισκέφτηκαν στεφάνια. Ο ράφτης ράβει την τελευταία του μαύρη γραβάτα. Τα φώτα του παρεκκλησιού βλεφαρίζουν. Ανάσα από λευκά χρυσάνθεμα στο μπροστινό δωμάτιο. Τρέχω έξω και βλέπω τα πόδια ενός άνδρα να προβάλλουν από το χώμα. Προσπαθώ να τραβήξω αλλά κάποιος φωνάζει και νερό τρέχει νομίζω ότι πρέπει να πνίγηκε. Κάπου στη λάσπη κείτεται το παπούτσι ενός κοριτσιού. Νομίζω ότι είναι ζωντανή αλλά ένας άντρας λέει ότι είναι ανούσιο. Το πόδι μου πονάει αλλά καταφέρνω να το τραβήξω από το παπούτσι.

Ουρανός κυμάτων πλεξίδων. Κάδος απορριμμάτων γεμισμένος με τσάντες-πασχαλίσες. Καροτσάκι παρκαρισμένο σε χαλικό-

δρομο. Τριγωνικό κουτί κλαμπ από Ντελικατέσσην. Θεέ μου παραλίγο να το πω. Ξέφτια από λογότυπο της Pepsi τρέμουν από το δρομοστυμμένο μπουκάλι λίτρου. Αυτό το γαμημένο πράγμα όχι ας μην πάμε εκεί. Μαβιά δερματοπόδια καστανομάλλας στηριγμένα στη στάση λεωφορείου. Δεν έκανε τίποτα αυτή τη φορά όχι απλά στεκόταν εκεί. Πυλώνας πάνω από σκεπές. Τεράστια αγόρια με σορτς σκαρφαλώνουν μέσα σε μικροσκοπικό Corsa. Κλειδιά κουδουνίζουν κινητήρες αγκομαχούν.

Ένας κρότος και έχω ανυψωθεί, έχω μεταφερθεί από τη μία μεριά του δωματίου στην άλλη ακόμα στο γραφείο μου. Κόμβος παραθύρου. Μάτια ανοιχτά μετά νερό. Άντρας τρίβει σκόνη από γυάλινο παντελόνι. Χέρια καπνού. Γυναίκα μπροστά από τοίχο παίρνει αγκαλιά μωρό. Ανθρακωρύχος με κράνος κρατάει χάρτινο ποτήρι που αχνίζει. Η αναπνοή θολώνει, χέρια στους γοφούς. Αστυνομικοί με λυχνίες φλας. 11 π.μ. ακούω το δελτίο ειδήσεων. Βάζω το κράνος μου, το φτυάρι, τον φακό, τις γαλότσες, το αδιάβροχο στο VW. Πες στην Όλουεν ότι έρχομαι στην Ουαλία.

ABERCYNON

Κοκαλιάρικη στάνη, θερισμένοι ογκόλιθοι. Εγκωμιάστε μας φεγγάρια. Γνάθος φορτηγίδα ξαναμεγαλώνει. Στους πρόποδες των Έντεκα το κανάλι στρίβει νοτιοανατολικά, σκεπτικοί εργάτες της φορτηγίδας καίνε παγοκρυστάλλους. Κάτω από την κλίση του σιδηρόδρομου, πάνω από το υδραγωγείο, πάνω από τον Taff.

Ξανά και ξανά, μέσα σε ένα νέκταρ κλαγγοσφυρανθήρα. Όσο πλησιάζουμε στις πλατφόρμες, φυτάρια στο βουνό γλιστράνε δίπλα από τις εκρήξεις. Προεξοχές στάζουν υακίνθους και μία φωλιά μπεκάτσας από πάνω μας στάζει ασήμι στα φυτάρια.

Σκαφτιάδες σκιαχτρομένοι πάνω από παγοθραυστικά, αλφαδιάζουν και καθαρίζουν, όσο γλιστράμε. Τα δέντρα που είδα παραπέρα άκουσα το θρόισμα τους σε ένα σύννεφο καπνού. Φανελένιο πουκάμισο ανοιχτό στο φεγγάρι. Ασημί ως τον θάνατο. Σαπνώδη χέρια ιδρώνουν πάνω από παγωμένη γη.

Παρακολουθούμε αμίλητοι όσο περνάει μία φορτηγίδα. Εργάτες της φορτηγίδας γνέφουν, μαυρισμένοι και πρησμένοι. Η μεγάλη σιδηροδρομική σκάφη σε μία κραυγή παραθύρου ιδρωμένον σπιτιών όσο ταλαντεύομαστε περνώντας από πάνω τους, φορτώνοντας ζοφερότητα, πάνω κάτω όλο λαμπυρισμοί.

Πάρ' τη με το μαλακό, φωνάζει ο πατέρας μου. Καμινιέρηδες ανεμοδαρμένοι από την πλώρη, φωτιά και μαντήλια. Οι σκαφτιάδες σκάβουν το βυθό με μαχαίρια-τραμ, λασποκόκκινο στον ψίθυρο έτσι όπως περνάμε. Και τα παλικάρια λάμποντας μέσα στα δέντρα γνέφουν σούρουπο στις πέτρες.

RHYDYFELIN

Κρότοι. Ησυχίες διαμέσου διαμεταλλικής βλάστησης. Κονιορτός ασημόμαυρου εντόμου. Μύλοι κασσίτερου δυτική όχθη του Taff απέναντι από το Dyffryn. Ξύλινα τραπέζια πικνίκ. Ράγκμπι κλάμπ βουδλεία χαλίκια στο δάπεδο. Γουστάρει κανείς μια βόλτα εκεί κάτω;

Περίτεχες τσουκνίδες. Ποταμίσιο κινούμενο σχέδιο χαλαζία διαμέσου υγρού κυματισμού. Πύρινοι κουβάδες κρέμονται από τα δοκάρια της στέγης. Χαλασμένη πινακίδα με ξεφλουδισμένη μογοιά. Rhydyfelin RFC πάρκινγκ. Αφήνετε τα αυτοκίνητά σας με δική σας ευθύνη. Μακριές ράβδοι κασσίτερου σε δεμάτια κόντρα στον τοίχο. Εγώ κι άλλοι μπορεί να θέλουν μια βόλτα εδώ γύρω.

Σκοτεινή μορφή κάτω από σκουριά εργοστασίου κασσίτερου μουντζουρώνει. Φιγούρες βουτάνε τις μεταλλικές πλάκες. Τα κενά πρόσωπα. Αιχμηρός σίδηρος λεπταίνει σε κυλιόμενο άλικο. Εντάξει τότε, πολύ το συζητάμε γιατί να μην μαζευτούμε την ερχόμενη Κυριακή και να πάμε εκεί; Επίθεση φρεατίου διαμέσου φυτο-φωτιών μάντρας παλετών. Ατσάλινο κάλυμμα αγωγού ομβρίων στην άσφαλτο. Μπλε μεταλλικό κοντέινερ. Πλεοχρωικά χροοπηδήματα.

Τοπία κλαγγής. Ημιδιαφανές σκούξιμο περιστεριού. Επισκέφτηκα το τούνελ για πρώτη φορά όταν ήμουν γύρω στα 8. Ουμάμαι φορούσα γαλότσες και μπορούσα να νιώσω το έδαφος. Τραίνο ξεγλιστράει σε σίγαση μέσα από τα δέντρα πίσω από στέγη με σκουριασμένα δοκάρια.

Διαμεταλλικά χαλίκια. Τρίβω τον ασβέστη από τις πλάκες αφού έχουν γυαλιστεί. Το κάνω εδώ και έξι μήνες. Διχαλωτοί ατσάλινοι φράχτες. Μακριά τούβλινα ορθογώνια κτίρια. Υγρή αίθουσα σφυροκοπημάτων. Σκουριασμένες ζούγκλες σκελετών.

Κουρευτές κόβουν σωρούς. Ανοιχτές χωρίζουν φύλλα σε υπόστεγα. Πικλωτές τον καθαρίζουν σε λουτρό αφρίζοντος οξέος. Ο ασβέστης μπαίνει στα μάτια μου και τα κάνει να πονάνε. Δουλεύω από τις έξι το πρωί μέχρι τις έξι και μερικές φορές μέχρι τις επτά το βράδυ. Τα έσοδά μου είναι 6 σελίνια και 8 πένες την εβδομάδα. Πικλωτές γυαλάδας. Δίχτυ που εκρήγνυται. Πρισματικό γραμμοσκόπιο.

Κακοποιημένος
ουρανός αποθήκης.

NANTGARW

- 14 λίβρες κινέζικου αργίλου
- 18 λίβρες άμμου του Lynn
- 14 λίβρες οστού
- 13 1/2 λίβρες Αστρίου
- 12 1/2 κινέζικης πέτρας
- 11 1/2 Πυρόλιθου 110 Βόρακα

Πουαντιγισμένος κάλυκας. Πέταλα ιόντων. Ακέραιη περίτεχνη επιφάνεια. Τώρα πρέπει να σου πω ότι ο Πατέρας έμπλεξε. Όταν ο υδατοφράκτης έχει σφραγίσει και έχω φτάσει στο σωστό επίπεδο βάζω τον κάβο πίσω στο κατάρτι. Ανοίγω την πύλη και ξεκινάω το άλογο πάλι. Το JCB κοάζει με την όπισθεν βγαίνοντας. Αγκαθωτοί θάμνοι. Έκταση με ξερά χόρτα και βουδλίες μέσα από αγκαθωτό πλέγμα. Ξερακιανό σενέκιο. Το σπίτι και η αποθήκη του πράκτορα απέναντι από το εργαστήριο κεραμικής, η αποβάθρα για την βάρκα του Edward Edmund και το ρυάκι να θρέφει τον μύλο. Πεζοδρόμια καλυμμένα με βρύα. Φύλλα ψιθυρίζουν. Σπασμένος δίσκος από φελιζόλ δίπλα σε ρολόι πικραλίδας. Το ρυάκι εφοδιάζει με νερό μία σειρά λιμνών που συγκοινωνούν. Ρέμα ανοίγει αγωγό κάτω από κανάλι. Γυρτή ζάντα. Οδός Crochendy.

- 14 Smart Solar Ltd
- 15 Timpson Ltd
- 16 Γραφείο Κηδειών Castle Court Ltd
- WESTBANK
- Bla Greggs (κατάστημα)
- B2 GB-Sol/EETS@Renewable Energy Works
- B9 Invacare

B13b WW Truck & Bus
B15 Invacare

Μαργαριταρένιο ακροπάτημα δονεί μία επιφάνεια από πέταλα. Φιλντισένια σέπαλα διπλώνουν σε έναν χρωματιστό φακό. Σκέφτηκα να του γράψω, αλλά δεν ήξερα τι να κάνω, αφού η συμπεριφορά του ήταν τόσο περίεργη. Ιδιωτικό πάρκινγκ αυτές οι μπάρες κλειδώνουν στο τέλος κάθε μέρας. Καρακάζες σε γκαζόν με νεραγκούλες και μαργαρίτες. Περίμετρος γραφείου από μαύρο γυαλί. Αποθήκη σε προβλήτα. Φορτηγά πίσω από ατσάλινους φράχτες. Κάτω από τη γέφυρα το κανάλι περνάει την έκταση του Dyffryn Ffrwd και τα Graig Cottages. Σπίτια των ανθρακωρύχων που δούλεψαν στα επίπεδα του Craig yr Allt. Πάντα υπεύθυνα για τις πλημμύρες όταν η στάθμη του ποταμού ανεβαίνει. Οδός Pardoe. Πολυκατοικίες από κόκκινο τούβλο. Κάθετα στόρια. Παλέτες τυλιγμένες σε πλαστικό πίσω από πόρτες φορτηγών. Σφήκες βουίζουν σε σπάρτο. Σφυροκόπησε τον μελωδικό άργιλο. Ασβεστοποίησε τον γάμο των οστών. Μακάρι να είχα τρόπο να σε καλέσω — δεν έχω.

MELINGRIFFITH

Αγέρωχος ρότορας. Κυανή γωνιά γουργουρητού. Λάμψη λειχή-
νας γαργαρίζει από θειικό στρώμα. Γαργαλιστικές φιδοφολίδες
θροΐζουν σε γουλιά ήλιου.

*Εξωτερικό γεωμαντικό άκρο του κόμβου του M4/A479.
Σαβανωμένο μεταλλουργικό κέντρο, στα αρχοντικά αρχεία
ο μύλος δεν κατονομάζεται.*

Κρακροταλισμένη κρωγμή. Ψαθυρά πρόσωπα από αλουμινό-
χαρτο κάνουν ψιλοδιορθώσεις. Οξείδιο γαργαλητού από ράβδο
από παγάκια.

*Προκύπτουν αναφορές σε 'ορυχείον', μάργα, ξύλο, 'άνθρακαν'
και ασβεστόλιθο, και επίσης σε 'αξίνας' και 'ξεπλυμένο
σίδηρο'. Ακολουθούμε την πορεία των δυσκοπιώνων.*

Πιτσιλιές σε στέγαστρο. Συμπλοκή φύλλων φτέρης. Σκοτεινή
πτυχή ψηλά σε πιρουέτα. Δόσεις φουσκαλισμένου τιτιβίσμα-
τος.

*Αν θες τον Μάντοκ κράτα τον αφού δεν μπορούμε να βρούμε
σπίτια για παραπάνω ανθρακωρύχους.*

Κροταλίζων καταρράκτης. Απαλά χρωματισμένο νερό σε βραστή
κάσα. Στάσιμα τήγματα.

CARDIFF

Ένας επισκέπτης εισέρχεται στο Cardiff από τα ανατολικά, κάτω από τη σιδηροδρομική γέφυρα και μέσα στην Crockherbtown. Κράνη με γυαλιά συζητούν και δείχνουν, γέροντας πάνω σε φτυάρια. Μυρωδιά πίσσας, μουρμουρητό εκσκαφέα. Κορεσμός γλάρων πάνω σε πώματα διαβρωμένα απ' το νερό. Κανάλι χαλαζία μία ιζηματογενής ανάμνηση. Αχ εξαντλήθηκα.

Ενώ περπατούμε δυτικά από το Σίτυ Ρόουντ οι άστριοι είναι πακεταρισμένοι προσεκτικά. Η Crockherbtown φαρδαίνει: σπίτια μεταμορφώνονται σε σκηνικά υποβρύχιων κορυφογραμμών. Λάβες με έντονες ραβδώσεις διανθισμένες από μια χούφτα μαγαζιά. Θα πας στον αγώνα αύριο; Κανόνισέ μας εισιτήρια. Υπολείμματα οφιολίθων σε τεκτονικές θέσεις: μερικά σχολεία και το Βασιλικό Θέατρο.

Η στοά του Σαϊντ Ντέηβιντ φερμένη στην πόλη από τα ανθρακοφόρα υποστρώματα του Hydrequent. Χέρια στις τσέπες, αυτιά στην πρίζα. Μάτια ξεπαγιασμένων προσώπων κοιτάνε μουνδιασμένα. Το κανάλι κυλάει διαμέσου πυλώνων από ασβεστολάσπη μεταξύ μαγαζιών και ρηχών λιμνοθαλασσών. Βάθρο ουρανού.

Έξω από το κατάστημα «Pastimes» μία χοντρή μαύρη γραμμή διασχίζει τον τοίχο προς την Ανατολική Πύλη. Η ανακρουστάλωση γεμίζει κοιλότητες με κυματοειδή στρώματα ενώ ασβεστίτης εισβάλλει σε άλλες. Κύματα χτυπούν, διασπούν και ανασυντάσσουν τα ιζήματα. Σιντριβάνια και παρτέρια είναι τραβερτίνης κροκαλοπαγής.

Νότιο τμήμα της πόλης ένα παχύ κάλυμμα πρόσφατου λιθώνα. Εκείνη είπε σε παρακαλώ μη και είπα εντάξει είμαι απλά εκεί είμαι απλά εκεί για να περνάω καλά έτσι δεν είναι. Το γράμμα είναι επιτηδευμένο και τα σοκάκια κροταλίζουν. Στις ελώδεις περιοχές κτίρια στέκονται σε λιθώνες. Πυριτιούχες ταράτσες σαν πάγκοι από πίσσα.

Στη λεωφόρο της ξηρασίας, τα κλαδιά της εποχής ανυποχώρητα. Σιλουέτα σκίουρου χοροπηδάει από το ένα δέντρο στο άλλο. Ηλιόλουστα φύλλα σαν βιτρό λάβας. Κοραλλένιος καθρυμματεδρικός. Ασυνάρτητες φλέβες. Μπότες με τακούνια διασχίζουν καλπάζοντας το προαύλιο του Esso.

ΥΔΑΤΟΦΡΑΚΤΗΣ

Ερείπια αρχαίων κουκουλοφόρων προαυλίων. Ατσαλινοκαρέκλινες βεράντες πάνω μισοφέγγαρο. Ψηλοί τοίχοι από την εκκλησία και το σοκάκι εμποδίζουν το φεγγάρι. Στυμμένα κρεμμύδια ανάμεσα σε πεσμένες προπέλες συκομουριάς. Άντρες κάθονται σε καπό αυτοκινήτων. Για λίγο δεν μπορώ να δω ούτε μία αχτίδα.

ζαρωμένοι άνεμοι
υδατοφρακτόνερα σάρωσαν κυμματόπλεκτο κόασμα
σφυρίγματα τρύπησαν
αχυρένιες στριφοκαλωδιώσεις.

Ένα φως λάμπει μπροστά και το δρομάκι ανοίγει σε έναν μικρό κήπο. Ασημόγλαροι βελαζο-αγκομαχούν. Ανεμιστήρες κλεισμένοι σε κλουβιά βουίζουν. Αμυδρό χτύπημα της θάλασσας ξετρυπώνει από παγωμένα εμπορεύματα. Άλλη μία άγρια ρήξη στους δρόμους στα σύνορα πρασινοκεφαλόπαπιας — νεροπουλάδας. Με νιώθω κατά μήκος του τοίχου.

Απαγκιστρώνω και αγγίζω με το πόδι την ετοιμόρροπη πεδιάδα. Βάλτος καίει στο πίσω μέρος ένστολων μπράτσων. Κήποι με φασόλια στα αντίσκηνά τους. Γλάρος χαχανίζει πάνω από τα σκοινιά της μπουγάδας. Πουά κουρτίνες ανεμίζουν σε ακτινωτές βεράντες. Τσακισμένο κουτί από φελιζόλ μέσα σε αργυρούς νερόλακκους.

παλμική θαλασσοταραχή
κυμματοβελουδισμοί
φτερο-στριφογυριστοί κελαρυστο-κακαριστοί ουρανοί

φουντο-μουντζούρες τρίζουν
 μεσημεριανός γδούπος
 ποδοβολητο-μπουκιά

Αποπροσανατολισμοί τίγρη σκασμένου από θύσανο μιας χούφτας γλάρων. Ψηλοί τοίχοι σκύβουν πάνω από τις σκιές ανάμεσα στα μονοπάτια. Οι αποβάθρες απολαμβάνουν τη ζέστη σαν γυμνοσάλιαγκες. Έξω λάμπα πάνω από πόρτα. Περπατάω προς αυτή και βλέπω τη βαλίτσα διανυκτέρευσής μου στο скаλί. Την τραβάω και φουρφούρι. Απαγκιστρώνω τις σκιές.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Αυτά τα ποιήματα γράφτηκαν ως μέρος μίας σειράς περιπάτων κατά μήκος της -πλέον σβησμένης- διαδρομής του καναλιού του Glamorganshire στη Νότια Ουαλία, από την νηικάμνο στο Cyfarthfa, Merthyr Tydfil μέχρι την περιοχή του Υδατοφράκτη στον Κόλπο του Cardiff. Εδώ μπορείτε να βρείτε μερικά από τα βίντεο των περιπάτων:

<https://www.youtube.com/playlist?list=PLFxGGEQ14p8tIKk1u9bt3vBH-hdXvCBbg>

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Δημήτρης Καρακίτσος

ΟΙ ΓΑΤΕΣ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ Δ. Ι. ΑΝΤΩΝΙΟΥ

- 13 Τραγούδι
- 14 Η γάτα του Πεκίνου
- 15 Η γάτα της Σουμάτρα
- 16 Η γάτα της Βομβάης
- 17 Χάι-κου

ΜΑΔΡΙΓΑΛΙΑ ΓΙΑ ΚΥΚΛΟΘΥΜΙΚΟ ΒΑΡΔΟ

- 21 Α΄ Κωνσταντίνος Κρυστάλλης, κάτοικος Νυρεμβέργης
- 22 Β΄ Η Λόττε ψαρεύει στον ποταμό Πένιτς
- 23 Ο Hans Sachs στη Ροτόντα, αντικριστά

ΠΑΤΡΙΚΙΟΙ ΚΑΙ ΠΛΗΒΕΙΟΙ

- 27 Καπηλίσ
- 29 Ελεγεία στον Μαικήνα

Μάγια Κλάριτς

- 33 Μαύρη βροχή
- 34 Στη ζωή μιας λίμνης
- 35 Κύματα
- 36 Ξεβρασμένο ξύλο
- 38 Λιμάνι
- 39 Βάρκα
- 41 Σειρήνες

Ντέγιαν Κόμπαν

- 45 [το κοντέινερ απλά πήρε φωτιά...]
- 47 Ο φόρτος
- 48 Η μηχανή: σκίρτημα

- 49 Σχεδόν
 50 Ο Σαλαμούν πέθανε τελεία και παύλα
 52 Ο λογαριασμός ξεκαθαρίστηκε
 53 Η ακολουσία των εξαντλημένων δεσποινίδων
 54 Τα καμάκια η σαντιγί και ο σβησμένος ουρανός
 55 Λυμένα κορδόνια

Ντανίλο Λούτσιτς

- 59 Η πειθαρχία ενός γεμιστήρα συμβόλων
 60 Ράφια για κειμενικά αντικείμενα
 61 [Εξαντλημένη, κι όμως απλώθηκε...]
 62 [Από πού και, προπαντός, γιατί...]
 63 [Έρχεται κάποια μέρα...]

Γκοργκ Μιουζ

- 67 Κλάμα
 69 Γυαλί του ποταμιού
 70 Γέφυρα
 71 Γλάροι
 73 Αγνοούμενη
 75 Ορίζοντας
 77 Το ρολόι του νονού

Μάσα Σένιτσιτς

- 81 Μικροσκοπικά αχαλίνωτα θηρία
 84 Αυτός ο τόπος δεν υπάρχει
 87 Βουδαπέστη
 90 Ένα βαρύ μαύρο σύννεφο

Θωμάς Τσαλαπάτης

ΑΛΜΠΙΑ

99 1 [Στην πρώτη γειτονιά της Άλμπα...]

104 2 [Στο βάθος στέκει ανεστραμμένο...]

105 3 [Στη γειτονιά αυτή καθένας μιλά...]

ΓΕΩΓΡΑΦΙΕΣ ΤΩΝ ΦΡΙΤΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΑΝΤΚ

109 [Όλοι οι Φριτς...]

110 [Μεγάλος αριθμός εκτρώσεων...]

111 Πόρτες

112 Λεξικά

113 [Μια μέρα ξαφνική...]

Στίβεν Χίτσινς

ΚΑΝΑΛΧΗΜΕΙΑ: ΚΛΙΒΑΝΟΙ ΖΥΘΟΠΟΙΑΣ

119 Ynysfach

121 Aberfan

123 Abercynon

124 Rhydyfelin

126 Nantgarw

128 Melingriffith

129 Cardiff

131 Ύδατοφράκτης

Η

ποιητική ανθολογία

ΤΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΑ ΙΙ

τυπώθηκε τον Ιανουάριο του 2021

σε 1.000 αντίτυπα

για τις εκδόσεις θράκα

τη σελίδωση και το εξώφυλλο

σχεδίασε ο ευθύμιος γάλλος

